നവനീതം

NAVANEETHAM

Monthly Newsletter of Guruvayoor Devotees Forum

കന്നി 1185 / SEPTEMBER 2009

Om Namo Bhagavathe Vasudevaya

Submitted at the lotus feet of Sri Guruvayoorappan by the devotees.

Om Namo Narayanaya:

Mahanavami is on 27th and Vijayadasami is on 28th of September in Guruvayoor

Om Namo Narayanaya:

Hare Rama Hare Krishna!

Hari Shree Ganapathaye Nama - Vijaya Dashami and Saraswathi Puja

II Jai Shri Krishna II

Vijaya Dashami and Vidyarambham is on Sept 28th. **Saraswathi** Devi is worshiped as the Goddess of learning, the fountain of arts, science, and the symbol of supreme vedic knowledge.

On the Ashtami day, we do the *Poojaveypu* ceremony by keeping our important books including holy books and our work related tools in a specially decorated place with a picture of Goddess Saraswathi. Puja is performed to Devi Saraswathi during which fruits, beaten rice, roasted paddy (malar), jaggery etc, are offered.

The following day is **Mahanavami** and it is totally devoted to the worship of Saraswathi. Puja is performed both in the morning and in the evening. Many items such as rice, payasam, thirali, etc are offered to Devi.

Vijayadashami / Vidyarambham – initiation to vidya/knowledge – children are initiated to the world of learning by introducing them to alphabets for a first time by a Guru, priest or an elder member of the family with the blessing of the Goddess of knowledge, Saraswathi.

Dashami celebrations in Guruvayoor

Many devotees spend their Dussehra holidays days with Guruvayoorappan. There is a Saraswathi shrine inside the temple opposite to the Ganapathy temple, Generally the Saraswathi temple opens only during Dasami pooja celebrations. Hundreds of children will be initiated to learning during these days in Guruvayoor.

Wish you all a Very Happy Vijaya Dashami and May God Bless you always.

Member of the month

Our Member of the month is none other than Shri. Chandrasekharan Menon.

Shri. Chandrasekharan Menon is a long time member of our group and his contribution to the group is tremendous. He has spent enormous amount of time on a daily basis for the last few years supporting the group activities irrespective of his other responsibilities and ailments. His selfless seva includes being the chief facilitator - who does most of the work – of our Koti Naama Japam Blog including posting all our Naama Japam emails to the blog and moderating the forum as and when needed and so on.

It would have been difficult to carry out all our activities without his and Veena's sincere help. I take this opportunity to thank Chandraji for his selfless seva and great support.

Please see the bio-data of **Chandraji** at the end of the magazine.

My humble pranams to Chandraji and praying to Guruvayoorappan for his “Ayurarogyasouhkhyam”!

Our Dr. Sarojaji's birthday is on September 21st. Let me take this opportunity to wish her

A very happy Birthday and many many happy returns of the day and Guruvayoorappan's choicest blessings!!

May Krishna bless her always with Ayurarogyasouhkhyam!!

May God Bless you always.

Om Namo Narayanya:
– Sunil Menon
gvreditor@gmail.com

For those of you wish to suggest someone to be featured as member of the month, please write to us at at gvreditor@gmail.com, also please email your comments, suggestions, articles for Navaneetham to gvreditor@gmail.com

- Sunil Menon for Editorial Board

Navaneetham (freshly churned butter) is a humble attempt by Guruvayur Devotees Forum to create a monthly news letter for our group. Please send your comments, suggestions and any materials that you wish to publish to **editor@guruvayoor.com**

ഹരി ഗോവിന്ദം

ഡോ. എ.പി. സുകുമാർ

ഗോകുലബാലം ഹരി ഗോവിന്ദം
ഗോവർദ്ധനഗിരിധാരി മുകുന്ദം
ഗോപീഹൃദയാവർജ്ജക ഗാത്രം
താപനിവാരക ഭാസുര രൂപം

മണിഗണനാദാലംകൃത വസനം
വനമാലാധര സുന്ദര ദേഹം
സ്വേദമണീപരിശോഭിത ഫാലം
നവനീതാമൃത പൂരിത വക്ത്രം

ആത്മാനാത്മ വിവേകവിശേഷം
അർജ്ജുന മാനസവീതവിഷാദം
ആർജ്ജിത കർമ്മഫലാദിവിദൂരം
ഗീതാമൃത മധുധാരാ സുകൃതം

ആഗമനിഗമ പ്രകീർത്തിതരൂപം
ആത്മസ്വരൂപമനാദിമധ്യാന്തം
അനന്ദപ്രദ കൈശോരവേഷം
ആത്മാനന്ദ വിലോലവിശേഷം

ഓം നമോ നാരായണായ:

പ്രവാസിയുടെ ക്രിഷ്ണഗീതം

ജയശങ്കർ വട്ടേക്കാട്ട്

(ഗുരുവായൂരപ്പനെപ്പറ്റി ഞാൻ ആദ്യമായി എഴുതിയ കവിത ഭക്തർക്കായി സമർപ്പിക്കുന്നു.)

ഉരുകുന്ന മമ മനം കണ്ണാ.....
തളരുന്ന മമ ദേഹം ദേവാ...
ക്രിപ എന്നിൽ ചൊരിയണേ ക്രിഷ്ണാ...
തവ മനമെന്നിലലിയണേ ദേവാ..
മരുഭൂവിലലയുന്ന കണ്ണാ..ഞാ... .
മരുപ്പച്ച തേടി അലയുന്ന ദേവാ...
എന്തിത്ര താമസം കണ്ണാ...
ഒന്നു കരുണകാട്ടീടുവാ ദേവാ...

പാർത്ഥന് ഗീതയാൽ ബലമേകി നീ
കുറൂരമ്മതൻ ഉണ്ണിയായ് വിളയാടി നീ
പൂന്താനത്തിൻ മാനസ പുത്രനുമായി നീ.

എരിയുന്ന ഈ മനതാരിലെത്തുവാൻ
എന്തിത്ര താമസം കണ്ണാ....
എന്തിത്രതാമസം ദേവാ...

കാതങ്ങൾ ഏറെ അകലെയാണ് ഞാൻ കണ്ണാ...
ഏകനായ് വസിച്ചീടുന്നീ ഭൂവി
പാരമുണ്ടാഗ്രഹം നിൻ ചാരെ എത്തുവാൻ
പാരമുണ്ടാഗ്രഹം ഒരു നോക്കുകാണുവാൻ

നിത്യവും മാനസപൂജ ചെയ്യുന്ന ഞാൻ
നിത്യവും മാനസപുഷ്പമർപ്പിച്ചു ഞാൻ
മമ മനമിതിൽ കുടിയിരിക്കുന്നുവോ..?
മമ മനോ വേദന അറിഞ്ഞീടുന്നോ..ദേവാ..
ലോകത്തിൽ വ്യാധികൾ പെരുകീടുന്നു കണ്ണാ..
ലോകത്തിൽ കഷ്ടത കൂടീടുന്നു.
യുദ്ധവും ക്ഷാമവും പട്ടിണിയുമായ്
ആയിരങ്ങൾ പെരുവഴിയിലലഞ്ഞീടുന്നു

തളരുന്ന ദേഹത്തിന് താങ്ങാണ് നീ. കണ്ണാ
എരിയുന്ന മനസ്സിന് കുളിരാണ് നീ
കഷ്ടപ്പെടുന്നോർക്ക് അത്താണിയാണു നീ
രോഗികൾക്ക് ഭിഷഗ്വരനാണ് നീ
നോന്തുവിളിച്ചാ വിളിപ്പുറത്താണ് നീ
ഭക്ത കോടികളുടെ ഓമനയാണ് നീ

അറിവിന്റെ ഉറവേ ഗുരുവായൂരപ്പാ...
ഇനിയും താമസമരുത് കണ്ണാ...
തവ ക്രിപ ഞങ്ങളിൽ ചൊരിഞ്ഞീടുവാ
ഞങ്ങളുടെ ചാരത്തണഞ്ഞീടുവാ

ഓടക്കുഴൽ ഊതിവാ കണ്ണാ...
പിഞ്ചുകാലിൽ ചിലങ്ക അണിഞ്ഞുവാ കണ്ണാ... .
ന്രിത്തമാടി നടനമാടിവാ കണ്ണാ...
ഈ മരുഭൂമിയെ ഹരിതാഭമാക്കുവാൻ...
ഗോക്കളേ മേച്ചുവാ കണ്ണാ...
ഗോക്കളേ മേച്ചുവാ ക്രിഷ്ണാ...
മമ മനതാരിൽ ഒരു കുളിർമഴയായിവാ
എന്നേ തഴുകുന്ന ഇളം തെന്നലായി വാ...
നീറുന്ന മനസ്സിനൊരു സ്വാന്തനമായി വാ...
ഏഴകൾക്കൊരു തോഴനുമായി വാ...

കാതങ്ങൾ ഏറെ അകലെ ആണെങ്കിലും
കേൾക്കുന്നു നിൻ വേണുഗാനം
കാതങ്ങൾ ഏറെ അകലെ ആണെങ്കിലും
കാണുന്നു നിൻ മോഹനരൂപം

ഉരുകുന്നു മമ മനം കണ്ണാ.....
തളരുന്നു മമ ദേഹം ദേവാ....
ക്രിപ എന്നി ചൊരിയണേ ക്രിഷ്ണാ...
തവ മനമെന്നിലലിയണേ ദേവാ..

കണ്ണനുള്ള കത്ത് - തീർത്ഥയാത്ര -1

സാവിത്രി പുറം

പ്രിയം നിറഞ്ഞ കണ്ണാ,

അമേരിക്കയിൽ കാറുകൾ വാടകക്കെടുക്കാൻ പറ്റുന്ന കുറെ സ്ഥലങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഏവിസ്, ഹേർട്സ്, എന്റർപ്രൈസ് ഇത്യാദിയാണ് പേരുകൾ. അതൊന്നുമല്ലാതെ എന്റെ മനക്കണ്ണാടിയിൽ ഞാൻ ഏതാണ്ട് വള്ളത്തോളിന്റെ സങ്കൽപ്പ വിമാനം പോലെയുള്ള വിമാനങ്ങൾ വാടകക്കു കൊടുക്കുന്ന ഒരു സ്ഥലം കണ്ടു. കണ്ണാ, മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ സങ്കൽപ്പ വിമാനത്തോളം ഭംഗിയും വലിപ്പവും അവിടെ ഒന്നിനും കണ്ടില്ല്യ. എങ്കിലും യാത്രക്കുതകും.

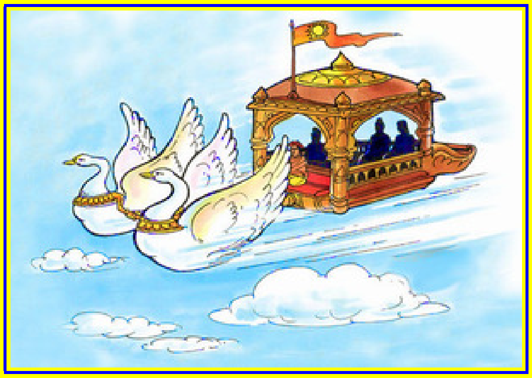

ഞാനതിൽനിന്നൊരെണ്ണം വാടകക്കെടുത്തു. കണ്ണനൂഹിക്കാമോ ഞാൻ എവിടെപ്പോയെന്ന്? എല്ലാം കണ്ണനറിയാം. എങ്കിലും ഞാൻ പറയാം. ഞാനതിൽ കയറി ഗോകുലവും വൃന്ദാവനവും, സമയം

കിട്ടുകയാണെങ്കിൽ മധുരയും ദ്വാരകയും കൂടി കണ്ടു വരാൻ ആഗ്രഹിച്ചു പുറപ്പെട്ടു.

കണ്ണാ, എത്ര വേഗമാണ് ഞാൻ ഗോകുലത്തിലെത്തിയതെന്നോ?

കണ്ണിമ അടച്ചു തുറക്കുന്ന സമയം മതിയായിരുന്നു. ഞാൻ ഗോകുലത്തിൽ വിമാനമിറങ്ങി.ആരെയും കാണുന്നില്ല്യ. തെല്ലിട കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു കുയിൽ കൂകുന്നു. ഞാനടുത്തു ചെന്നു. അത് സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തി : ഞാൻ ഗോകുലകോകിലം. നിങ്ങൾക്കെന്തു വേണം?

ഞാൻ കോകിലത്തിനോട്ട് ഗോകുലവും വൃന്ദാവനവും കാണാൻ വന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞു. കോകിലത്തിന്റെ കണ്ണുകൾ നിറയുന്നു. കണ്ണാ, എനിക്ക് കാര്യം പിടി കിട്ടിയില്ല്യ. കോകിലം പറഞ്ഞു: ഞാൻ കണ്ണന്റെ കഥകൾ പറയാനും ഗോകുലം നടന്നു കാണിക്കാനും കൊതിക്കുകയാണ്. അതിന് ഒരവസരം കണ്ണൻ തന്ന് അനുഗ്രഹിച്ചല്ലോ എന്നോർത്തപ്പോൾ കണ്ണ് നിറഞ്ഞതാണ്.

ഞാനും അറിയാതെ എന്റെ കണ്ണിൽ നിറഞ്ഞ വെള്ളം തുടച്ചു. കോകിലം മുന്നിൽ നടന്നു. ഞാൻ പുറകേയും. ആദ്യം കാണിച്ചു തന്നത് ഒരു നീണ്ട നടപ്പാതയാണ്. ആ വഴിയാണത്രെ കണ്ണന്റെ പ്രിയപിതാവ് വസുദേവർ കൊച്ചുകണ്ണനെ

കൈയ്യിലേന്തി ഗോകുലത്തിൽ വന്നത്. എന്നിട്ട് വെച്ചുമാറ്റം നടത്തി തിരിച്ചു പോയി. പിന്നെ നന്ദഗോപരുടെ ഗൃഹത്തിന്റെ ഉമ്മറത്തെത്തി. കോകിലം വാതിൽ തുറന്നു പിടിച്ച് അകത്തു കയറിക്കോളാൻ പറഞ്ഞു. ഈശ്വരാ!എന്റെ കണ്ണൻ വളർന്ന, ആ കാലടികൾ പിച്ചവെച്ച മുറ്റവും ഗൃഹവും! ഞാൻ പലതവണ അവിടെയെല്ലാം തൊട്ട് കണ്ണിലും തലയിലും വെച്ചു. കോകിലം ഗോകുലം മുഴുവൻ നടന്നു കാണിച്ചു. കണ്ണൻ ഉറങ്ങിയിരുന്ന മുറിയും മഞ്ചവും എല്ലാം എല്ലാം. അങ്ങനെ നടന്നു പലതും കണ്ട് വടക്കെ ഉമ്മറത്തെത്തി. അവിടെ ഒരു ബെഞ്ചുണ്ട്. അതിൽ ഇരുന്ന് കണ്ണനെ പാലൂട്ടുമ്പോഴാണത്രെ വലിയ കോട്ടുവായിട്ടു ബ്രഹ്മാണ്ഡം മുഴുവൻ യശോദക്ക് കാണിച്ചു കൊടുത്തത്.

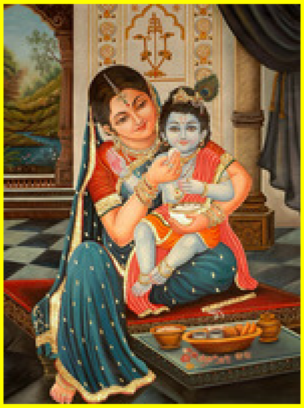

മധുരക്കു പോയപ്പോൾ കൊണ്ടുപോകാതിരുന്ന മണിമുരളികയും

അതാ ഒരു വീരാളിപ്പട്ടിൽ കണ്ണന്റെ അധരവും തേടി ഇരിക്കുന്നു! കോകിലത്തിന്റെയും എന്റെയും കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. കണ്ണൻ കള്ളച്ചിരി ചിരിക്കരുത് ട്ടോ, അന്നു മണിവേണു അവിടെ വെച്ച് ഒരിക്കലും തിരിച്ചു വരാത്ത വിധത്തിൽ വൃന്ദാവനം വിട്ടു പോയത് ശരിക്കും കഷ്ടമല്ലേ? ഗോകുലത്തിൽ ഓടക്കുഴൽ സൂക്ഷിച്ചു വെക്കാൻ കാരണം എന്താണെന്നോ? നന്ദഗോപർക്കും, യശോദക്കും, ഗോപികമാർക്കും വൃന്ദാവനത്തിൽ അതു കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുവാനുള്ള മനശക്തിയില്ല്യത്രെ!

ഗൃഹത്തിനകത്തേക്കാളും പുറത്താണ് കാണാനുള്ളതെന്ന് കോകിലം പറഞ്ഞു. അതാ വടക്കെ തൊടിയിലൊരു പടുകൂറ്റൻ കുഴി! ഭഗവാൻ പ്രാണൻ വലിച്ചെടുത്തപ്പോൾ സഞ്ചാരത്തിൽ

പൂതന കറങ്ങിത്തിരിഞ്ഞ് വീണ കുഴിയാണത്രെ! കണ്ടപ്പോൾ ഭയം തോന്നി. അവിടെത്തന്നെയാണത്രെ ദഹിപ്പിച്ചതും. അകിലിന്റേയും

ചന്ദനത്തിന്റേയും വാസന വന്നു. പൂതനാമോക്ഷം കഥ കോകിലം വിസ്തരിച്ച് പറഞ്ഞു. കോകിലമല്ലേ, പാടാനറിയാതിരിക്കില്ല്യല്ലോ എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ കോകിലം സന്തോഷപൂർവ്വം പറഞ്ഞു: ഞാൻ പൂതനാമോക്ഷം പാടാം. ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടോളൂ. ഹൃദിസ്ഥമാക്കിക്കോളൂ. ചെറിയ കുട്ടികളെ തൊട്ട് ഇതു ചൊല്ലിയാൽ അവരെ ഒരുതരത്തിലുള്ള ആധിവ്യാധികളും ബാധിക്കില്ല്യത്രെ.

കോകിലം മധുരമധുര സ്വരത്തിൽ പാടി. ഞാൻ കണ്ണുമടച്ച് പ്രാർത്ഥിച്ച് നിന്നു. ഈതാണ് കോകിലം പാടിയ പൂതനാമോക്ഷം:

പൂതന പൂമേനി കാട്ടിക്കൊണ്ടങ്ങനെ
പൂമ്പൈതൽ കണ്ണനെ തേടിയെത്തി.
ആരുമേ കാണാത്ത തക്കവും പാർത്തവൾ
ആ മണിക്കുട്ടനേ കൈയ്യിലേന്തി.
കഷ്ടം! കുചങ്ങളിൽ തേച്ച വിഷവുമായ്
കാർവ്വർണ്ണനെ ദുഷ്ട പാലുമൂട്ടി
പാലു കുടിക്കുന്ന കണ്ണനവളുടെ

പ്രാണനൊപ്പം വലിച്ചെടുത്തു
പാപിയാം പൂതന ചത്തു മലച്ചപ്പോൾ
പുണ്യപ്രദൻ കണ്ണൻ പുഞ്ചിരിച്ചു.
കേളികളാടുന്ന കണ്ണന്റെയിക്കഥ
കേട്ടു ചൊല്ലീടുവിൻ മാലോകരേ!
ബാലരക്ഷാർത്ഥമീ നൽക്കഥ ചൊല്ലിയാൽ
ബാലമുകുന്ദൻ താൻ പാലിച്ചീടും .

ബാക്കി ഗോകുലവൃത്താന്തങ്ങൾ അടുത്ത കത്തിലാകട്ടെ കണ്ണാ.
കണ്ണന് ബോറടിക്കരുതല്ലോ?
ആ പുഞ്ചിരി കൺ മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് പാദങ്ങളിൽ
സർവ്വസ്വവും അർപ്പിച്ചുകൊണ്ട്

അത്യാദരപൂർവ്വം, നമസ്കാരപൂർവ്വം, സ്നേഹപൂർവ്വം
സാവിത്രി

What is the goal of human life ?

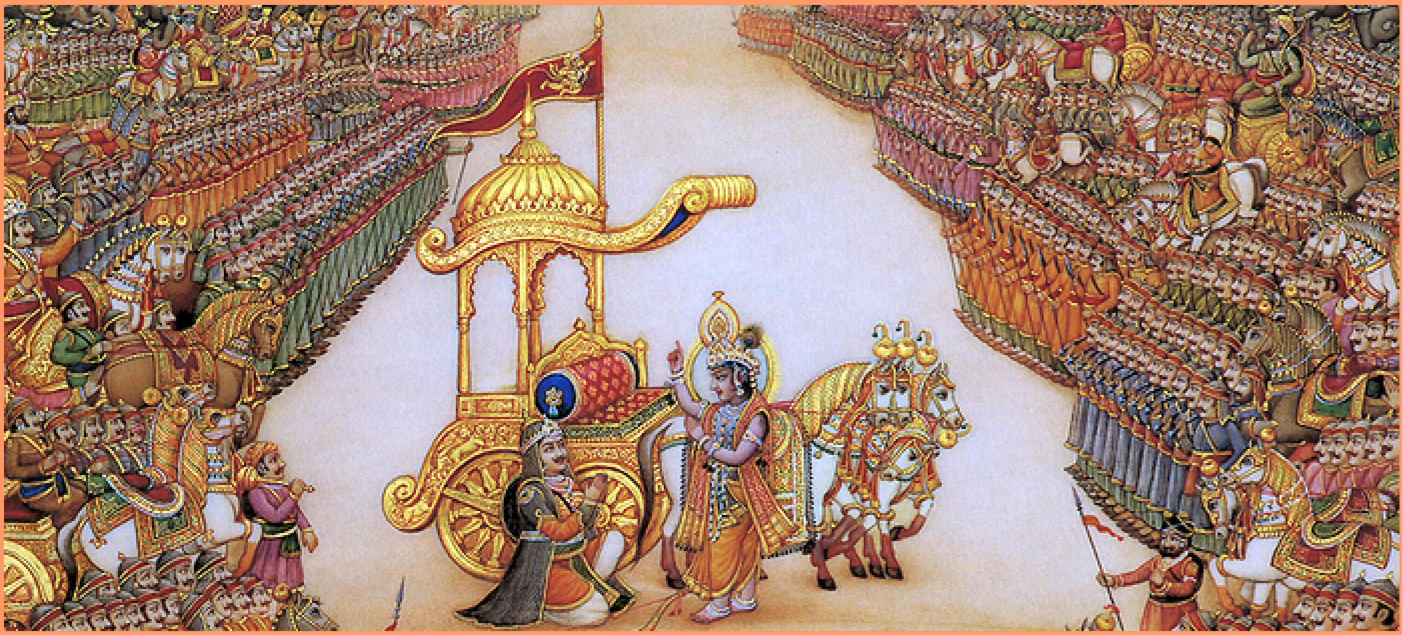

S.N.Sastri

Our scriptures say that each individual creature takes innumerable births. The cycle of births and deaths goes on indefinitely. Human birth is considered to be very precious because only the human being is endowed with the capacity to discriminate between what is right and what is wrong. This capacity caries with it the responsibility for actions. Only a human being is rewarded for good deeds and punished for his wrong actions, not only in this world, but even after the end of this life. An animal does not know right from wrong and so it has no responsibility for its actions. If a cow gores a person to death it is not charged with murder and punished in a court of law. But a human being is liable to be punished, even if he is totally illiterate. A man who commits a murder or a theft or harms others or destroys property cannot escape punishment by saying that he is uneducated and does not know that these are crimes punishable under the law. In the same way it is only in a human birth that actions give rise to punya or paapa. In a human birth the results of past actions (karma) are experienced, and new actions performed create new karma, the results of which will have to be experienced in a future birth. All creatures other than human beings merely experience the results of past karma, but no new punya or paapa is created by their actions. The human being goes on accumulating punya and papa in each birth. The next birth of a human being depends on the punya and paapa that he has accumulated. If there is a preponderance of punya he will be born as a god. If he has a preponderance of paapa, he will be born as an animal or a bird, reptile or other creature, or even as a plant or tree. If there is both punya and paapa, then he will be born as a human being. The nature of his birth, such as whether he is born in a poor family or a rich family, whether in a family of educated persons or of uneducated persons, and various other details, will depend on the proportion of punya and paapa that he has accumulated. There is no certainty that a human being in the present birth will be born as a human being in the next birth also. What birth he gets will depend on how much punya and papa he has accumulated. That is why the scriptures lay great stress on good conduct and good actions which will produce punya, so that the next birth may also be good.

The human being has three dimensions, the physical, the intellectual and the spiritual. All these three are not well developed in all human beings. In the majority of human beings only the physical dimension is developed. Such persons want nothing more than physical comforts. They are satisfied if they get food and all the comforts that the body needs. The persons in whom the intellectual dimension is also developed are not satisfied with mere bodily comforts. They need, in addition, food for the intellect. They are therefore always engaged in some intellectual activity. They enjoy reading, writing, and all other intellectual activities. The third category are those whose spiritual dimension is also developed. These

persons are not satisfied with physical comforts or mere intellectual pursuits. They give little importance to physical comforts and are prepared to put up with any amount of hardships if necessary, for the attainment of their spiritual progress. They take delight in worship of God and study of the scriptures and seek the company of spiritually advanced persons. They develop detachment (vairagya) towards all worldly enjoyments.

Our scriptures say that when a person dies his soul carries with it his accumulated karma and the knowledge he has acquired. This soul is then born with another body. We find some children exceptionally talented even at a very young age in arts such as music, painting, etc., or in other spheres of activity. This is because they must have acquired a very high degree of proficiency in that field in the previous birth. Sri Sankaracharya says this in his commentary on one of the upanishads. This shows that the knowledge acquired in one birth is not lost on death, but will be with the person in his or her next birth. So also, the spiritual progress made in one birth will be the starting point for further spiritual progress in the next birth.

The goal of human life is the development of the spiritual dimension which alone will lead to the attainment of liberation from the cycle of repeated births and deaths, which is known as samsaara. Liberation can be attained only in a human birth and not in birth as any other creature. This is why human life is considered to be very precious. The means of attaining this are intense devotion to God, performance of one's duties as an offering to God without any desire for the fruit, and study of the scriptures under a teacher. If one has intense devotion to God, and an attitude of detachment towards worldly enjoyments, the opportunity to study the scriptures will come in by God's grace in due course. Our scriptures say that it is only by God's grace that a person develops taste for spiritual pursuits. Those who have it should therefore consider themselves blessed and should continue to develop it further.

May Lord Guruvayurappan shower His blessings on all.

QUEST FOR GOD

POEM BY SWAMY VIVEKNANDA

CONTRIBUTED BY : ACHUTHAN NAIR

O'ver hill and dale and mountain range,
In temple, church, and mosque,
In Vedas, Bible, Al Koran
I had searched for Thee in vain.

Like a child in the wildest forest lost
I have cried and cried alone,
"Where art Thou gone, my God, my love?
The echo answered, "gone."

And days and nights and years then passed
A fire was in the brain,
I knew not when day changed in night
The heart seemed rent in twain.
I laid me down on Ganges's shore,
Exposed to sun and rain;
With burning tears I laid the dust
And wailed with waters' roar.

I called on all the holy names
Of every clime and creed.
"Show me the way, in mercy, ye
Great ones who have reached the goal."

Years then passed in bitter cry,
Each moment seemed an age,
Till one day midst my cries and groans
Some one seemed calling me.

A gentle soft and soothing voice
That said 'my son' 'my son',
That seemed to thrill in unison
With all the chords of my soul.

I stood on my feet and tried to find
The place the voice came from;
I searched and searched and turned to see
Round me, before, behind,
Again, again it seemed to speak

**The voice divine to me.
In rapture all my soul was hushed,
Entranced, enthralled in bliss.**

**A flash illumined all my soul;
The heart of my heart opened wide.
O joy, O bliss, what do I find!
My love, my love you are here
And you are here, my love, my all!**

**And I was searching thee -
From all eternity you were there
Enthroned in majesty!
From that day forth, wherever I roam,
I feel Him standing by
O'ver hill and dale, high mount and vale,
Far far away and high.**

**The moon's soft light, the stars so bright,
The glorious orb of day,
He shines in them; His beauty - might -
Reflected lights are they.
The majestic morn, the melting eve,
The boundless billowing sea,
In nature's beauty, songs of birds,
I see through them - it is He.**

**When dire calamity seizes me,
The heart seems weak and faint,
All natures seems to crush me down,
With laws that never bend.
Meseems I hear Thee whispering sweet
My love, "I am near", "I am near".
My heart gets strong. With thee, my love,
A thousand deaths no fear.
Thou speakest in the mother's lay
Thou shuts the babies eye,
When innocent children laugh and play,
I see Thee standing by.**

**When holy friendship shakes the hand,
He stands between them too;
He pours the nectar in mother's kiss
And the baby's sweet "mama".
Thou wert my God with prophets old,
All creeds do come from Thee,
The Vedas, Bible, and Koran bold
Sing Thee in Harmony.**

**"Thou art," Thou art" the Soul of souls
In the rushing stream of life.
"Om tat sat om." Thou art my God,
My love, I am thine, I am thine.**

****

jai shree krishna !

വീണ്ടും ചില മഹാബലിച്ചിന്തകൾ

ഡോ. എ. പി സുകുമാർ

തിരുവോണത്തെപ്പറ്റി നമ്മൾ ഏറെ കേട്ടിരിക്കുന്നു. പലരും എഴുതിയും പറഞ്ഞും മാധ്യമങ്ങൾ ചമൽക്കാ രത്തോടെ പൊയ്പ്പോയ നല്ല നാളെപ്പറ്റി ഓർത്തോ ർത്തും ഒരു വിധത്തിൽ നാലു വരികൾ പാട്ടായി എഴുതാവുന്നവർ പാട്ടുകളുണ്ടാക്കിയും നമുക്കെല്ലാം സുപരിചിതമാണ് മഹാബലിയുടെ കഥ. എന്നാൽ നമുക്കത് ശരിയായ രീതിയിൽ മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടോ എന്നന്യോഷിക്കാനാണ് ഈ ചെറിയ ലേഖനം. പ്രജാക്ഷേമതൽപ്പരനായ ഒരു രാജാവിനെ, തന്റെ രാജ്യത്തു പൊന്നുവിളയിച്ച, ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾ ഇല്ലാ താക്കിയ ഒരു മന്നനെ ദേവന്മാരുടെ ഏഷണി പ്രകാരം ഭഗവാൻ വിഷ്ണു പാതാളത്തിലേയ്ക്കു താഴ്ത്തിയത്രേ. ആ 'ചതി'യുടെ കഥ എല്ലാ വർഷവും നമ്മൾ ആഘോഷിക്കുകയാണ്, കാരണം മാവേലിമന്നൻ പ്രജകളെക്കാണാൻ വർഷാവർഷം വന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നുവല്ലോ.

പുരാണകഥകൾ മനസ്സിലാക്കാൻ, പ്രത്യേകിച്ച് അതിൽ അർത്ഥതലങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു കരുതിവരു മ്പോൾ ബുദ്ധിയുള്ളവർ ആ കഥകളുടെ ഭൂമിക – കാല ദേശപരിസരങ്ങൾ– മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കും. എന്തെന്നാൽ ഇത് ഒരു അടിപൊളിപ്പടത്തിലെ രാഷ്ട്രീയക്കാരന്റെ വാചക കസർത്തോ വിവരമി ല്ലാത്ത സംവിധായകന്റെ വളിമ്പലോ അല്ല. മറിച്ച് തികച്ചും തത്വചിന്തയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ, ശിൽപ്പ ഭദ്രമായ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിലാണ് (ഭാഗവതം, എട്ടാം സ്കന്ധം, അദ്ധ്യായം 15) ഈ കഥ അവതരിപ്പി ച്ചിട്ടുള്ളത്. കേരളവുമായി ഇതിന് പ്രത്യേകിച്ച് ബന്ധമൊന്നുമില്ല. മഹാബലിയുടെ 'കാലത്ത്' (കൃതയുഗം) നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന സാമൂഹ്യസ്ഥിതി, മനുഷ്യന്റെ ഉൽകൃഷ്ടതയിലേക്കു യർന്നുയർന്നു പോവാനുള്ള അഭിവാഞ്ഛ എല്ലാം കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ വെറും ഭൗതീകമായ സുഖ ങ്ങളിൽ അഭിരമിക്കുന്നവരെയും അതു നേടിക്കൊ ടുക്കുന്ന രാജാവിനേയും ഉയർന്ന തട്ടിൽ പ്രതി ഷ്ഠിക്കുക വയ്യ. മഹാബലി തന്റെ നാട്ടുകാർക്ക് എല്ലാവിധ സൗകര്യ ങ്ങളും ചെയ്തു കൊടുത്തു. അത് അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു രാജാവിൽ നിന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന ഒന്നു തന്നെയാ യിരുന്നു താനും. എന്നാൽ രാജാവെന്ന നിലയിൽ, ഒരച്ഛൻ മക്കൾക്കു നൽകേണ്ടുന്ന ശിക്ഷണം പോലെ ജീവിതത്തിന്റെ ഉന്നതമൂല്യങ്ങളെപ്പറ്റി തന്റെ പ്രജ കൾക്കു മനസ്സിലാക്കി കൊടുക്കേണ്ട ചുമതലയും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ഉയർന്ന അറിവുണ്ടാ യിട്ടു കൂടി അതിനു കൂട്ടാക്കാതെ ജനങ്ങളെ ഭൗതീക സുഖത്തിന്റെ തലത്തിൽ നിലനിർത്തിയെന്നതാണ് മഹാബലിയുടെ പിഴ. നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ മൂല്യവിചാ രത്തിനു നിരക്കുന്നതല്ല ഇത്. കാരണം, കൈക്കൂലി മേടിക്കുക, പിടിക്കപ്പെടാത്ത അഴിമതിയിൽ പങ്കെടുക്കുക ഒക്കെ ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കിയവർക്ക് ഭൗതീകതയിൽ കവിഞ്ഞൊരു ഉന്നതമൂല്യം ഉണ്ടാവു കയില്ല. പുരാണത്തിൽ പറയുന്ന 'അസുര വർഗ്ഗം' ഇവരത്രെ. അസുരനെങ്കിലും മഹാബലി ദാനനിഷ്ഠ നായിരുന്നു. അതിനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം അഭി മാനിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ചിലരെ യെങ്കിലും നമുക്കു പരിചയമുണ്ടാവും. "താൻ അതീവ വിനയവാനാണ്" എന്ന് അഭിമാനിക്കുന്നവർ. മഹാബലിയുടെ ഉന്നമന ത്തിനു തടസ്സമായത് ഈയൊരു ഗർവ്വു മാത്രമാണെ ന്നറിഞ്ഞ് ഭഗവാൻ വിഷ്ണു വാമനരൂപത്തിൽ വന്ന് അഹങ്കാരത്തിന്റെ അവസാന കണിക കൂടിക്കളഞ്ഞ് അദ്ദേഹത്തെ അനുഗ്രഹിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. മൂന്നടി മണ്ണു ചോദിച്ച ബ്രാഹ്മണകുമാരനോട് "അഹോ കുമാര, അങ്ങ് വന്നിട്ടുള്ളത് ദാനനിഷ്ഠനും ലോകേശ്വരനുമായ മഹാബലിയുടെ മുന്നിലാണെന്നറിയില്ലേ? എന്റെ അടുത്തു കൈനീട്ടിയവർ ഇനി മറ്റൊരിടത്തും കൈ നീട്ടാൻ ഇടയാവരുത്. ചോദിക്കൂ എന്തു വേണമെ ങ്കിലും, ഞാനതു നിവർത്തിച്ചു തരും" ഇത്തരത്തിലുള്ള ഗർവ്വു മാത്രമേ ബലിയിൽ ആസുരീകമായ ഒന്നായി അവശേഷിച്ചിരുന്നുള്ളു. തന്റേതെന്ന് ഇതുവരെ കരുതിയതെല്ലാം ഭഗവാന് ദാനം ചെയ്തപ്പോൾ ബലിയുടെ ഭക്തിഭാവം പൂർണ്ണമായി. എന്നാൽ തന്നെത്തന്നെ സമർപ്പിക്കുകവഴി അദേഹം ജ്ഞാനിയുമായിത്തീർന്നു. തലയിൽ കാൽവയ്ക്കുക എന്നുപറഞ്ഞാൽ അഹങ്കാരത്തെ പരിപൂർണ്ണമായി ഭഗവാന്റെ കാൽക്കൽ സമർപ്പിക്കുക എന്നർത്ഥം.

സുതലം എന്ന ഉചിതമായൊരു ലോകത്താണ് പുരാണ പ്രകാരം മഹാബലിയുടെ വാസം. സാവർണ്ണി മന്വന്ത രത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഇന്ദ്രന്റെ പദവി ഭഗവാൻ വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. അതായത് ഏതൊരു അസുരനും ഉത്തമമായ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ദേവന്മാരുടെ രാജാവാകാൻ പോലും കഴിയും എന്ന് ഭഗവാൻ കാണിച്ചുകോടുത്തു. ഭഗവാന്റെ 'സാമീപ്യം' എപ്പോഴും ഉണ്ടാവാനും വർഷാ വർഷം കൂടെ യാത്ര പോവാനും അനുഗ്രഹം കിട്ടി. സുതലത്തിന്റെ കാവൽ സാക്ഷാൽ വാമനമൂർത്തിയത്രേ. എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും ഭഗവാനെ കാണാനും അനുഗ്രഹം നൽകി. വർഷത്തിലൊരിക്കൽ അദ്ദേഹം വരുന്നത് തനിക്കു മുക്തി തന്ന ഭഗവാനെ പൂജിക്കാനും തന്റെ പ്രജകൾ തന്റെ അനുഭവത്തിൽ നിന്ന് എന്തെ ങ്കിലും മനസ്സിലാക്കി "യഥാരജാ തഥാപ്രജാ" എന്ന മട്ടിൽ അഹങ്കാരവിമുക്തരാവുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കാ നുമാണ്. മഹാബലി നല്ലൊരു ഭക്തനായിരുന്നു. ഭക്തനി ലെ ഭാവം 'തന്റേതെല്ലാം' ഭഗവാന്റേതാണ് എന്നതാണ്. താനെന്ന ഭാവം തന്നെ ഇല്ലാതാവുന്നതത്രെ വിജ്ഞാനം. മഹാബലിക്കുണ്ടായ ഈ വിജ്ഞാനവിശേഷത്തിന്റെ പിറന്നാളാണ് തിരുവോണം. തൃക്കാക്കരയപ്പന്റെ (മഹാ വിഷ്ണുവിന്റെ) പൂജയ്ക്കുള്ള അവസരം.

ഏതായാലും കേരളവുമായി മഹാബലിക്കെങ്ങിനെ ബന്ധമുണ്ടായി എന്നത് വലിയൊരു ചോദ്യച്ഛിന്നമാണ്. മറ്റൊരു കഥയും പുരാണങ്ങളിൽ നിന്നെടുക്കാതെ ഭാഗവതത്തിലെ ഒരു പുരാണഭാഗം ജനകീയവൽക്ക രിക്കുകവഴി മലയാളിക്ക് വലിയൊരറിവിന്റെ ഖനിയാണ് നഷ്ടപ്പെട്ടത്. ഭാരതത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഭാഗത്തും മഹബലി നായകനായുള്ള കഥ പറയപ്പെടുന്നില്ല. അവിടെയെല്ലാം നായകൻ ഭഗവാൻ വിഷ്ണുതന്നെയാണ്. എന്നാൽ സിനിമയായാലും നാടകമായാലും വിജയിക്കണമെങ്കിൽ കുറച്ച് വില്ലത്തരം കാണിക്കണം എന്ന ഒരു നിർബ്ബന്ധ ബുദ്ധി മലയാളികൾക്കുണ്ടല്ലോ. അങ്ങിനെ നോക്കു മ്പോൾ ഓണത്തിനെപ്പറ്റിയുള്ള ജനകീയസാഹിത്യം വികലമല്ലെങ്കിലേ അത്ഭുതത്തിന് അവകാശമുള്ളു.

MUSICAL ROUTE TO MUKTI

G.Sankaran/ Parvathy Sankaran

Our country's cultural history is replete with inspiring stories of saint-poets who saw, in music, a pleasant route to Mukti. There is hardly any soul in the world who is not responsive to music. Even animals and birds are, it is said, respond to certain types of music. It is said to be a pleasant route to Mukti because it soothes and uplifts not only the mind and spirit of the composer but also the listener. In short, it produces a divine atmosphere.

No wonder, then, we find that this path had its practitioners throughout the length and breadth of the country: Purandaradaasa, Vyaasaraaya, Kanakadaasa in Karnaataka: Annammaacharya, Bhadraachala Raamadaasa in Andhra; Jayadeva in Orissa; Kabirdas, Surdas, Meera in North India; Sadaasiva Brahmendra, Oothukadu Venkata Kavi, Andaal, Tyagaraja, in Tamil Nadu; Poonthaanam Nambootiri in Kerala; and others far too numerous to mention here.

In this piece, we take up a few kritis of Thyaagaraja wherein he extols the excellence of music as a means to attain Mukti.

In his "Nada Tanum Anisam" (Chittaranjani raga), the composer envisages Siva as the personification or embodiment of Naada or Sound which he reveres with heart and soul. Siva is praised as One who revels in the music of the Saptaswaras or the seven basic notes that are the mainstay of all music: sa, ri, ga, ma, pa, dha. ni.

In the enchantingly lilting "Naada Loludai Brahmaananda Mandave Manasaa" (Kalyaana Vasantam), the poet exhorts his mind to concentrate on Naada, comprised, as it is, of the seven sweet notes and a host of melodious ragas. He further avers that the Trinity, the gods and the great sages have trodden this path and attained happiness.

In "Vidulaku" (Maayaamaalavagowla), the bard pays obeisance to those who know the secret of Supreme Happiness (Brahmaananda): all the learned, well-versed in the divine music of Saama Vada, expounded by Siva; and those learned in the Saptaswaras.

The evergreen "Swara Raaga Sudhaarasaayuta Bhakti" (Sankaraabharanam) declares that devotion

joined with the nectar of Swara and Raaga will surely lead to Swarga and Moksha. To know and understand the nature of Naada originating from the Moolaadhara (the navel; a mystical circle above the organs of generation) is itself bliss. To know the sthanas or places (parts of the body) from which originate the Saptaswaras is Moksha. Thyaagaraaja compares the fruitless pursuit of worship without the requisite purity of mind to the mere mindless thumping of a Mrudangam without a knowledge of rhythm.

In “Raagasudhaarasa” (Aandolika), Thyaagaraaja says that Raaga yields the results that are to be gained by practice of Yaaga (Sacrifice), Yoga (deep meditation, contemplation of the Supreme Spirit), Thyaaga (sacrifice). He asks his mind to drink and delight in this nectar. One who has knowledge of Naada, Omkaara and Swara is verily a realised soul.

In his memorable kriti “Mokshamu Galada”, Thyaagaraaja wonders whether there is Mukti for one devoid of devotion and Sangeeta Jnaana or knowledge of divine music.

In the ever popular “Sobillu Saptaswara” (Jaganmohini), the poet exhorts his mind to revere the deities that are the Saptaswaras that manifest through naabhi (navel), hrid (heart), kanta (neck) and rasana (tongue), the swaras that shine in the Rik, Saama and other Vedas, at the heart of the sacred Gaayatri mantra, and in the minds of gods and holy men….and Thyaagaraaja.

(As an aside, it may be mentioned that we seem to be nowadays missing out on the kind of music that Thyaagaraaja sings of, namely, music that originates from deep down, the naabhi, then travels upwards through the heart, the neck and finds expression through the tongue: this kind of music has to be meditative, contemplative, not one with entertainment and popular applause as the principal objectives. We had M.S.Subbulakshmi, Voleti Venkateswarlu and a few others as exemplars. Alas, it is not easy to spot many now.)

(As a further aside, we can confidently assert that atmosphere matters much in music. We were fortunate to attend the Navaratri Music Festival in the Navaratri Mandapapam adjoining the Sree Anantha Padmanaabha Swaami temle at Thiruvanantahapuram a few years back. The atmosphere there has to be experienced to be believed: the singers and the audience seated on the ground before the Presiding Deity, Goddess Saraswati, in the traditional Kerala dress code for temples, only oil lamps (save a light for the singer and electricity for amplification), a tastefully decorated mandapam, no entries and exits during the concert, no competition between the singer and his accompanists, strict adherence to punctuality and, most surprisingly, no clapping because you don't clap to celebrate offerings (for, the songs, the music there is considered as offerings to the deity). All these factors make for a remarkably delightful visual, aural and aesthetic experience the like of which one may not find elsewhere.)

There are many more such instances of knowledge of Sangeetam being held forth as a means of attaining   Jeevanmukti or Liberation even while alive.

Krishna on Trial!

G.Sankaran/Parvathi Sankaran
Besant Nagar, Chennai 600 090 (Tel:2491 0350)

(Continued from last month)

Almost everyone, fond of Carnatic music, has heard the delightful "THAAYE YASODA"- a delightful composition of Oothukadu Venkata Kavi. It is a veritable charge-sheet against Krishna about His mischievous pranks, brought before Mother Yasoda by 'aggrieved' Gopis.

But not many seem to be aware that there are two even more delightful sequels to this (because they are not heard in concerts). These, again, were born of the fertile and fanciful flights of Oothukadu Venkata Kavi's imagination. The second one is Krishna's outright denial demolishing each charge against Him with consummate forensic skill that would be the envy of a modern day lawyer. And the third is the Mother's verdict:"Krishna is not guilty!"

Mohanam Aadi

Pallavi ---- ***illai illai illai ammaa it tha nai per solvathellaam aththanaiyum poyye (illai)***

P.---- *illai illai illai ammaa iththanai per solvathellaam aththanaiyum poyye* = No, No, No, O Mother! Whatever these persons are saying, they are all lies.

Anupallavi *thollai ivvazhakkuch chonnaar innavargal yaarum thunivaagap poyyaich chonnar aanalum kelum allai ninra thozhargalaik kettup paarum- kettu aana pinnar*

thandanaigal venavaraith thaarum (illai)

AP---*thollai ivvazhakkuch chonnaar innavargal yaarum* = All these persons have complained of trouble. *thunivaagap poyyaich chonnar aanalum kelum* = To buttress them (the complaints), they have uttered lies without batting an eyelid.. Even so, listen.-- *allai ninra thozhargaaik- kettup paarum-* = Please enquire from my friends who were by my side.--- *kettu aana pinnar thandanaigal venavaraith thaarum* = After enquiry, give me whatever punishment is appropriate.

Charanam 1

naalu pergal ketkatch cholla naanam aaguthenraar-antha nangaiyar perun koottaththil solli ninraar maalaiyittavan pol vaayil muththam itten enraar antha vazhakkum ariveno ammaa vaarththaiyai nambaathae summaa (illai)

CH1---*naalu pergal ketkatch cholla naanam aaguthenraar* = "I am ashamed to talk (of it) before others", so said the ladies.---*antha nangaiyar perun koottaththil solli* ninraar = They (but mark this) narrated (it) in the presence of a crowd.--- *maalaiyittavan pol vaayil muththam itten enraar* = "He kissed me on the mouth as though he was the man who had garlanded (married) me" so said she.--- *antha vazhakkum ariveno ammaa vaarththaiyai nambaathae summaa* = That complaint (the act of kissing,) do I know? O Mother! Please do not simply believe those words.

Charanam 2

virunthinar vaayil poosa vennai kaanumaa vennai poosum varai avar thoonga venumaa marunthukkum paagalil neyyum vadiyumaa-intha vaarththaiyinak- kettu neeyum nambalaagumaa (illai)

CH2.--*virunthinar vaayil poosa vennai kaanumaa* = Will there be enough butter left (after I eat) to smear the faces of the guests?---*vennai poosum varai avar thoonga venumaa* = Would they have continued to sleep till I had finished smearing butter (on their faces?)--- *marunthukkum paagalil neyyum vadiyumaa* – Will even a little ghee (oil) drip from bitter gourd?--- *intha vaarththaiyinak kettu neeyum* nambalaagumaa = You, too, believe this (the complaint) on listening to these words (of the gopis)?

Charanam 3

thannillam marantha antha pennaik- kelum. edho dayavaal konarnthu vitten antha naalum inrithai maranthu inge vanthu sonnalum en antha

pennaik-kooti varak- kaanum athaik- kelum (illai)

CH3-- *thannillam marantha antha pennaik- kelum.* = Please ask that girl who had forgotten where her house was, --- *edho dayavaal konarnthu vitten antha naalum* = Without giving it any thought, I took pity on her and brought her (to her house) that day.--- *inrithai maranthu inge vanthu sonnaalum* = Forgetting all that, though she (the complainant) has come here today and complained,--- *en antha pennaik- kootti varak- kaanum athaik- kelum* = ask her why she had not brought that girl with her.

Charanam 4

pillai killi vitten enru sonnaar poyyai venumenraal nanraip- paaru enthan kaiya ulla nagam onru koodak- kaiyil illai unmai enru nambinaalo onrum illai ammaa (illai)

CH4-- *pillai killi vitten enru sonnaar poyya* = She uttered a lie that I had pinched the baby.---*venumenraal nanraip- paaru enthan kaiyai* = If need be, see closely my hand..-- *ulla nagam onru koodak- kaiyil illai* = There is not even a single nail in my hand.--- *unmai enru nambinaalo onrum illai ammaa* = If this (the lie) is believed, there is nothing more to be said.

Charanam 5

aarum ilaa neram paarththu innavarin veettu amme amme enru kaththum kural kettu antha kaanlam kanru oottah thavippathaip- paarththu katruk- koduththen ammaa kathaiyai nambaathe summaa (illai)

CH5.-- *aarum ilaa neram paarththu innavarin veettu* = When there was none in this lady's house,--- *amme amme enru kaththum kural kettu* = on hearing the anguished cry "ammae! ammae!",---*antha-kaanlam kanru oottah thavippathaip- paarththu* = on seeing that tender calf struggling to drink milk,--- *katruk koduththen ammaa kathaiyai nambaathe summaa* = I taught (that calf) how to (suck milk from the udder). O Mother! Don't believe the story (of the gopi).

Charanam 6

vaayil vennai vaiththirunthaal pesa varumaa antha vazhakkum meyyaay irunthaal kopam varumaa thaayaana unnidam vanthu solla venumaa thavam seithum ivarukkup- pen illai podhumaa (illai)

CH6-.-*vaayil vennai vaiththirunthaal pesa varumaa* = If (my) mouth was full of butter, would it be possible to talk? -- *antha vazhakkum meyyaay irunthaal kopam varumaa* = If that complaint was true, would anger appear (would I get angry)? ---*thaayaana unnidam vanthu solla venumaa* = Would it have been necessary (for that lady) to come to you O Mother?- --*thavam seithum ivarukkup- pen illai podhumaa* = Even after performing austerities, she hasn't got a daughter. Enough (proof)?

Charanam 7

aadina panthai oliththu allal seithaar ariyene enru saththiyam seithaar thedina panthukku sari vennnai thaarum enrenathaith- thiruttuththanam enru solli karuththai maraiththare thalli (illai)

CH7-- *aadina panthai oliththu allal seithaar* = She hid the ball with which I was playing.--- *ariyene enru saththiyam seithaar* = She asserted she didn't know (where the ball was).---*thedina panthukku sari vennnai thaarum enrenathaith* = "Please give me butter to compensate for the ball I was searching for", my words to that effect, *thiruttuththanam enru solli karuththai maraiththare thalli-*= were labelled naughty behaviour. She concealed the truth.

Charanam 8

aththai veettu vazhi ketten aththanaiyum meithaan aaththankarai vazhi ketten aththanaiyum meithaan nilla mutraththukku vazhi ketten ammaa aanaal ival muththaththukku enru sonnaal siththaththukkul ennathaano (illai)

CH8.-- *aththai veettu vazhi ketten aththanaiyum meithaan* = All that is true that I asked for the way to auntie's house. -- *aaththankarai vazhi ketten aththanaiyum meithaan* = All that is true that I asked for the way to the river-bank.---*nilaa mutraththukku vazhi ketten ammaa aanaal ival* = I asked for the way to the moon-lit courtyard, O Mother! But this lady--- *muththaththukku enru sonnaal siththaththukkul ennathaano* = said that I asked for a kiss. What is wrong with her mind?

Note: There is a twist to the Tamil word 'mutram' here. In colloquial Tamil, 'mutram' (courtyard) could sound like 'muttham' which is the Tamil word for kiss.

Madhyamaavati Aadi

Pallavi

pesaadhe pongaladi en pillai vanthu ungal veettil kallam ittaan enru solli pesuginreer kaiyai kaiya veesuginreer velai illai (pesaadhe)

P.--- *pesaadhe pongaladi en pillai vanthu ungal veettil kallam ittaan enru solli pesuginreer kaiyai kaiyai veesuginreer velai illai* = Hey Ladies! Shut up and go away. You came (here) saying that my son came to your houses and stole (butter), waving accusing fingers. You all have no (other) work?

Anupallavi

kaasaambu meniyulla kattazhagan en pillai kaalaiyil irunthu

ennaik- kanamum agalavillai vaachaama gocharamai

vanthu sonneer intha sollai ungal vambukkum thumbukkum

enthan magan thano velai illai (pesaadhe)

AP. -- *kaasaambu meniyulla kattazhagan en pillai* = My son is very beautiful like the kaasaambu flower.--- *kaalaiyil irunthu ennaik kanamum agalavillai* = Since morning, he has not moved out of my sight.--- *vaachaama gocharamai vanthu sonneer intha sollai* = You came here and spun these fairy tales. …*ungal vambukkum thumbukkum enthan magan thano velai illai* = Is my son the scapegoat to provide you with all your juicy gossip? You all have no (other) work?

Charanam1

ival aanaal miga naanam kondaval netru intha mahaaraajan veettai sontha veedu enru enni ingum angum alainthu thirinthaval uvamaiyodu ularik- kotti muththam ittaan enru solli oor ariya muzhakki vittu naanam aaguthu enraval (pesaadhe)

CH1.-- *ival aanaal miga naanam kondaval netru* = Yesterday, this lady who felt very ashamed,--- *intha mahaaraajan veettai sontha veedu enru enni* = considering this palace as her own house,--- *ingum angum alainthu thirinthaval* = she, who wandered here and there,--- *uvamaiyodu ularik kotti muththam*

ittaan enru solli = blabbering that he (Krishna) had kissed her, (adorning her tale) with a simile (like a husband kissing his wife),-- *oor ariya muzhakki vittu naanam aaguthu enraval* = after proclaiming it for (all) the town to know, this lady who said she felt ashamed,….Shut up and go away.

Charanam 2

kaiyum meyyum aaga pidiththu vanthen enru solli kanakkaagap- pesinaale ival oru kalli meyyaagak- kaattadi enraal vizhiyum paraparaththu than miralum pillaiyaik- kaatti vizhikkiraale palli (pesadhe)

CH2.--- *kaiyum meyyum aaga pidiththu vanthen enru solli* = Saying that he (Krishna) had been caught red-handed and brought,---*kanakkaagap- pesinaale ival oru kalli* = this lady who recounted this in detail, she is a liar.--- *meyyaagak- kaattadi enraal vizhiyum paraparaththu than miralum pillaiyaik- kaatti vizhikkiraale palli* = When challenged to substantiate, she is blinking (in confusion) , pointing to her own son who is also blinking (in confusion).

Charanam 3

oorkk- kuzhandhai azhuthaalo kannan killi vittaan uri onru oorvizhunthaalo kannan thallivittaan kaar vennaik- kaanom enraal kannan kollayittaan ungal karpanai seyyum poyyukku- kannano agappattan (pesaadhe)

CH3. --- *oork kuzhandhai azhudhaalo kannan killi vittaan* = If a child in the hamlet cries, Krishnan has pinched it. --- *uri onru vizhunthaalo kannan thallivittaan* = If a hanging pot (of butter) falls down, Krishnan has pushed it down.--- *kaar vennaik -kaanom enraal kannan kollayittaan* = If butter is missing, Krishnan has stolen it.--- *ungal karpanai seyyum poyyukku- kannano agappattan* = Is Krishna to be entangled in the web of lies your imagination creates?

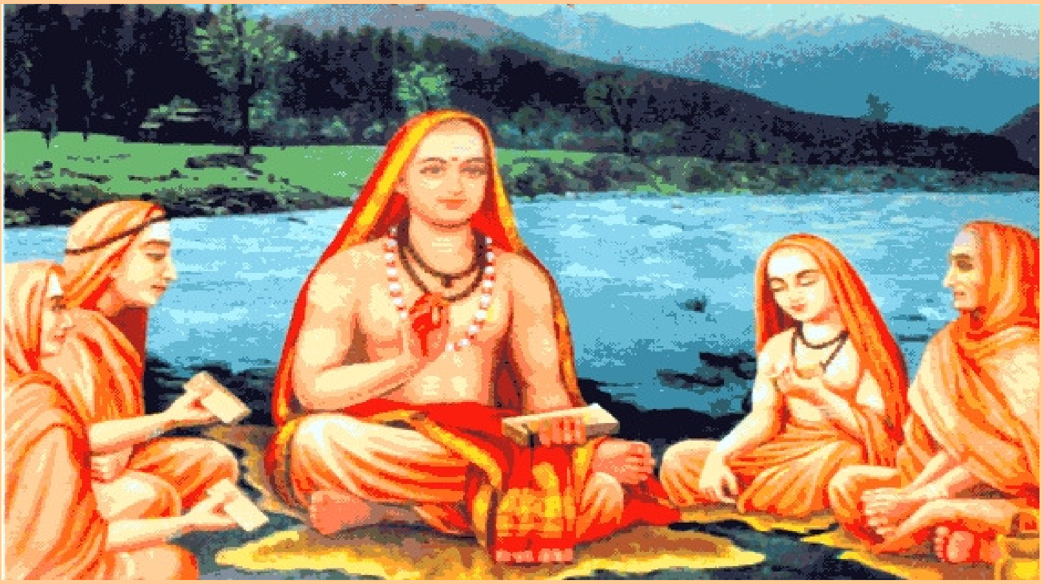

MOHAMUDHGARA-BAJAGOVINDAM OF SANKARA

DR. SAROJA RAMANUJAM, M.A., PH.D, SIROMANI IN SANSKRIT.

Kuruthe gangaasaagragamanam

vrathaparipaalanam aThavaa dhaanam

jnaanviheenaH sarvamathena

mukthim bhajathi na janmaSathena

One might dip in Ganges, or observe numerous austerities or give away in charity, if he is without proper knowledge he will not attain salvation even after 100 lives and this is true according to all beliefs.

Any ritual or austerity unless accompanied with jnana becomes a routine exercise and people continue to do them without knowing the purpose behind it. In this manner they get attached to the ritual alone and do not go beyond that. Any karma enjoined in the Vedas, like yajna, dhana, thapas etc., will be effective to secure moksha only if they are done as an offering to the Lord for which bhakthi coupled with jnana is essential. Real knowledge, jnana can arise only through detachment and not by learning scriptures alone.

Then as a contrast comes the description of a real sannyaasin who is *sarvaparigrahathyagi*, one who has given up all possessions and their enjoyment.

Suramandhiratharumoola nivaasaH

Sayyaa bhoothalam ajinam vaasaH

sarvaparigrahabhogathyaagaH

kasya sukham na karothi viraagaH

Living under a tree near a temple, sleeping on the floor and wearing only a skin he has given up all attachment to possessions and enjoyment through sense objects. Show can such a detachment fail to bring joy to anyone?

Such a person lives under a tree outside a temple, ***suramandhiratharumoolanivasah***, he sleeps on the ground and wears a skin ***sayyaa bhoothalam ajinam vaasah***, yet he is full of joy because he has no desires. Shankara asks **kasya sukham na karothi viragah**, where is the unhappiness when one is detached?

Thiuvalluvar says, ***'vendaamai anna vizuchchelvam eendillai aandum ahdhoppadhil,*** ' there is no greater wealth than contentment. Has there been any example for this? There were many as we see the saints like Ramakrishna and Ramana in all ages. Even in the west we read about people such as Diogenes who, when asked by Alexander the great to express his wish , said that he wished only that Alexander would move away as he was obstructing the Sun.

Such was the inner joy experienced by the realized masters

Yogaratho vaa bhogaratho vaa

sangaratho vaa sangaviheenah

yasya brahmani ramathe chiththam

nandhathi nandhathi nandhathyeva.

Whether he experiences yoga or bhoga, whether he is in company or alone , the one whose mind is established in Brahman he revels , he revels, he revels.

Whether he is seen practicing yoga or seemingly indulgent in bhoga his inner bliss remains unalloyed. He is always happy because his mind revels ever in Brahman. Sankara repeats the word ***nandhathi*** three times to emphasize the eternal and continuous nature of bliss. Also it implies that the happiness is experienced at all three levels of body, mind and intellect.

Geeta Dhyanam

Veena Nair

|| Om Namo Narayanaya ||

Kim-karma kim-akarmeti   kavayo-py-atra mohitah

***Tatte karma pravakshyaami   yagnaatva mokshayase shubhaat* || 4.16 ||**

What is action and what is inaction, as to this even the wise are deluded. Therefore I shall teach you action, knowing which you will be liberated from the cycle of birth and death.

The general understanding about action is that when we are engaged in doing something, by moving our limbs or by our sense-organs, then we are engaging in some action. Similarly our understanding about inaction is a state when all our limbs are at rest. Krishna suggests here that this understanding is incorrect – even the wise seers of old were confused. Swami Chinmayananda explains 'actions' are those where the motives are pure. Moreover if our actions are in response to somebody else's action, then what we are demonstarting is only a reaction which is motivated by somebody else's action. For our actions to be pure actions, they have to be spontaneous, to come from deep within us. There is an interesting story about a man, very critical of the Buddha going to him in an angry mood, ready to rage at him; when this man actually sees the Buddha, his anger is so much that he is unable to speak, and instead spits at the Buddha. Buddha calmly looks at the spit, wipes it off, and says, "do you want to say anything more?" This was Buddha's action, not in response to anything the person did, but something that was impelled by his own divine nature. If he had seemed upset or even surprised that would have been a reaction to the man spitting on him.

And therefore Krishna tells Arjuna, it is very important you know the nature of action and inaction, knowing which you will be librated from this samsaara.

Karmano hy-api bodhavyam   bodhavyam cha vikarmanah

Akarmanscha bodhavyam   gahanaa karmano gatih || 4.17 ||

For the nature of right action, and also that of unlawful action, and inaction should be known. Difficult to understand is the path of action.

Swami Chinamayananda explains that life is made up of activity and inactivity. Activity consists of actions to be performed (karma) and actions to be avoided (vi-karma). Under karma, are listed, the nitya karmas (the daily duties), the naimittika karma (duties on special occasions), and the kaamya karmas (desire-prompted duties). Inactivity or more correctly, non-activity, ensues a state of peace and joy when the doer is primarily an observer, and is devoid of any mental 'fever' and is in a state of inner quiet.
Because the kind of action depends on the motivation behind it, it is very difficult to distinguish among the different types and therefore Krishna says that the nature of action is difficult to understand.

Karmanyakarma yah pashyed akarmani cha karma yah;
***Sa buddhimaan manushyeshu sa yuktah kritsna-karmakrit* || 4.18 ||**

He who seeth inaction in action and action in inaction, he is wise among men; he is a Yogi and performer of all actions.

To see inaction in action – when we are engaged in speaking or eating or typing, to see our hands doing the work, to see our body positioned in a particular way, to see that the one who is seeing is different from the hands, from the body etc., when one is constantly in such a state, then one is said to be 'the witness' (saakshi bhaav). Even though the physical organs are engaged in activities, the individual is only the witness and not the doer.

(to be continued..)

"True and sincere surrender unto the Lord is the essence of Bhakti (God-love). 'I am Thine, All is Thine. Thy will be done, my Lord' – This is the best Sharanaagathi Mantra or prayer of self-surrender. Seek His will. Do His will. Surrender to His will. You will become one with the Cosmic Will." ...Swami Sivananda.

|| Hari Om ||

Srimad Bhagavadgita – Shri Rajneesh Geeta Darshan, Chapter IV.
Srimad Bhagavadgita – Swami Chinmayananda, Chapter IV..
For excellent resources on the Geeta, visit
http://www.gitasupersite.iitk.ac.in/
http://www.bhagavad-gita.org/
http://sanskrit.safire.com/Sanskrit.html
http://www.vaisnava.cz/clanek_en.php3?no=24

CHINNA KATHA FROM BHAGAVAN SHRI SATHYA SAI BABA'S DISCOURSES

A respectful compilation from the series of postings **by Dr. BGY Sastry** (drbgysastry@yahoo.com)

5. A great sage called Gautama

There was a great sage called Gautama in ancient India. He had a number of disciples studying under him. One day he called all his disciples and said: "My dear children! You know that we have been experiencing severe drought in this region and there are no signs of its abatement too. I am very much worried about the cattle of our hermitage. They have already become very lean and weak. I am unable to bear the sight of suffering of these dumb creatures. I think these cows have to be driven to a distant place where there is ample pasture and plenty of water. I will be very happy if one of you could volunteer to undertake this task. You can bring them back when the calamity has rolled over."

Many pupils just hung their heads lest their true feelings should be found out by their master. Some tried to hide behind others in order to avoid the direct stare of the Guru.

A pupil by name Sathyakama, got up and, paying his salutations to his master, said: "Master, I shall take them, don't worry." Many students tried to dissuade him from undertaking such a hazardous task. They warned him: "Oh! You have to be all alone in the wilds away from the comforts of the hermitage. You may not even find good food. Sathyakama replied: "My dear friends, I am quite confident that the good wishes of our Guru will provide me enough safety and sustenance. I shall not be alone for I will have these cows to keep company."

The Guru was happy that at least one among the many pupils volunteered to undertake the job as service to the Guru. He blessed Sathyakama and said: "You are taking with you 400 cows; you can return when the herd multiplies into a total strength of one thousand."

Sathyakama drove the cattle to a charming valley. Everyday, he used to wake up early in the morning, finish his ablutions and bath. Then he would offer prostration to the Sun God and recite prayers. While tending the cattle and while walking or sitting he would constantly chant the name of God. He affectionately looked after the cattle. He regarded 'go-seva' (Service to cows) as Guru Seva (Service to the Master). He never felt any anxiety or worry over his life in solitude. He never bothered to count the cows too.

One morning after the morning rites, he was seated under a tree. Indra the Chief of Gods appeared before him and said: "My dear son! Have you not observed that the herd has multiplied itself to the total number of 1000? You can now return to your master's hermitage. I will be travelling with you. Come on let us go."

Sathyakama prostrated to Indra and thanked him for reminding him of the fact that it was time for returning. Sathyakama and Indra had to spend four nights in four different places. Every morning Sathyakama was taught the essence of one Veda. Thus by the time he reached his Guru's hermitage he was the master of the four Vedas. His face shone with a strange splendor as a result of the Vedic illumination that he had been blessed with by the Lord of Heaven. Having enlightened Sathyakama, Lord Indra disappeared after showering his grace on the young boy.

Sathyakama walked into his Guru's hermitage with 1000 cows. He was given a rousing welcome by his guru and the inmates. Sathyakama fell at the feet of his master. Gautama embraced him saying: "I know that you are now a great scholar of the four Vedas. You deserve it, my son." Sathyakama could please Indra, the Lord of Heaven, only because of his love and loyalty to his guru.

GURUSMARANA

Udayabhanu Panickar

(Part two of the paper presented by Udayabhanu Panickar at California KHNA convention on July 11, 2009)

Copyright © Udayabhanu Panickar

I am neither sAnkhya, nor Shaiva, nor jaina, nor does any other doctrine hold good for me. I am not the Earth, nor Water, neither Fire, nor Air, nor Ether, nor any sense-organ, nor am I their aggregate. I am not any of these as they are all transient and variable. I am neither castes, nor their rules and customs, I am neither the observances nor the duties attached to them, nor are for me even meditation, Yoga and other practices. I am neither Mother nor Father, nor the gods nor the worlds, nor the vedaH, nor sacrifices, nor any holy places. I am neither above nor bellow, neither inside nor outside, neither the middle nor across, neither east nor west. I am neither white nor black, neither red nor yellow, neither bent nor stout, neither short nor long. For me there is neither waking nor dream, nor deep sleep, nor am I the one conditioned by these three states; because these are of the nature of avidya, nescience. I am incapable of being known in any manner or form owing to my being of the nature of light or knowledge or self-resplendent Consciousness. There is neither teacher nor scriptures, neither pupil nor teaching, neither you the hearer nor I the speaker, nor this empirical universe, because the teaching of one's true nature; the consciousness of Reality, does not admit differentiation.

By special realization it is revealed that my nature is Absolutely Pure. I am indivisible one by nature, and all pervading like space.

This entire universe, being other than the Self, is unreal; for the Self alone is all-inclusive, and constitute the Ultimate goal, and IT is self-established and self-dependent.

All this illusion of 'I' and 'mine' which are rooted in the 'Non-Self', thus is dispel-able by the knowledge of the Self.

Therefore, I am that One, Auspicious and Pure, and that alone remains.

These are not my words. These were the words essentially Adi ShankarAchAryar, the greatest proponent of advaita vedAntham, which came to be accepted as the most prominent system of the Spirituality of bhArath, based on the unity of the Athma and brahMan (the individual Self and the universal Self) said to his Guru, Govinda BhagavatpAdar when asked, who he was, at their first meeting.

Adi ShankarAchAryar taught us that this Auspicious and Pure One alone remains and that; Weapons do not cut ‘IT’, fire does not burn ‘IT’, water does not wet ‘IT’ and wind can not dry ‘IT’. ‘IT’ is non-flammable; ‘IT’ can not be dampened; neither can ‘IT’ be dried. ‘IT’ is ever lasting and all pervading. ‘IT’ is stable and at the same time travels faster the fastest and ‘IT’ is eternal.
He taught us that; for that Self there is never birth or death; nor having once been, that Self shall never cease to exist. That Self is unborn, eternal, ever existing, undying and primeval.
He taught us that there is no SHE, He, YOU nor I. For the realization of the true nature of the Self, It does not tolerate any distinction. This entire universe which is other than the Self is worthless, (having no existence of its own); for it is well known that the Self is all pervasive, recognized as the reality and that its existence is self-proven and does not depend upon anything else. That One, the Residue, the Auspicious, That Alone, is SHE, HE, YOU and I.
He taught us that The Athma is brahMan, and also Pure consciousness is brahMan. He taught us that “Thou art That” and I am also That, so we all are That.

Though “IT” is (we all are) not one, (for the naked eye) there cannot bea second, which is different from “IT”. It can even be said that “IT” is “ONE”. How can there be a second, other than “IT”? There is neither absolute-ness nor non-absoluteness, neither non-entity (void) nor entity (non-void); for It is absolutely non-dual in Its nature. How then can I characterize something that is the essence of all the vedaH (all Vedas)?

Adi ShankarAchAryar made advaita vedAntham the most prominent branch of the Spiritual Science of our ancestry. Even at the age of eight he knew what is advaitham and His very first spiritual writing (krithi) “Das Slaka” showed the world how Great He was.

Adi ShankarAcharyar’s utmost service, apart from propagating brahMavidya, was His actions to unite the followers of this brahMavidya. For this, He traversed all around, where ever the followers of sanAthana dhaRMam lived. During His operational voyages, He caused construction of Temples and established ways and procedures for worship. He wrote commentary for our vedaH for the disbursement of the light of knowledge assimilated in it, to the people. He trained Acharyah and established spiritual centers at different parts of the country. His discourses to followers, discussions with contemporaries, and debates with the adversaries, all helped Him to establish the fact that, our spirituality is the best and highest among them all, and brought back the glory of it all.

However the glory days were again at doldrums and the ugly faces of misinterpreted chAthur varNyam and the discrimination based on it and its byproduct, the caste system created a society at its worst in our land of origin, especially in Keralam. Untouchability and un-approachability were the rules of the society. Some people were denied basic education, job opportunity, and opportunity to worship and even not allowed to cover their nakedness.

Because of these unjustifiable actions, Swamy VivekAnandan named Keralam a lunatic Asylum. Then another great proponent of advaitha vedAntham came along and cleaned up the society. That was Shree NArAyaNa Gurudevan.

അഷ്ടമി രോഹിണി

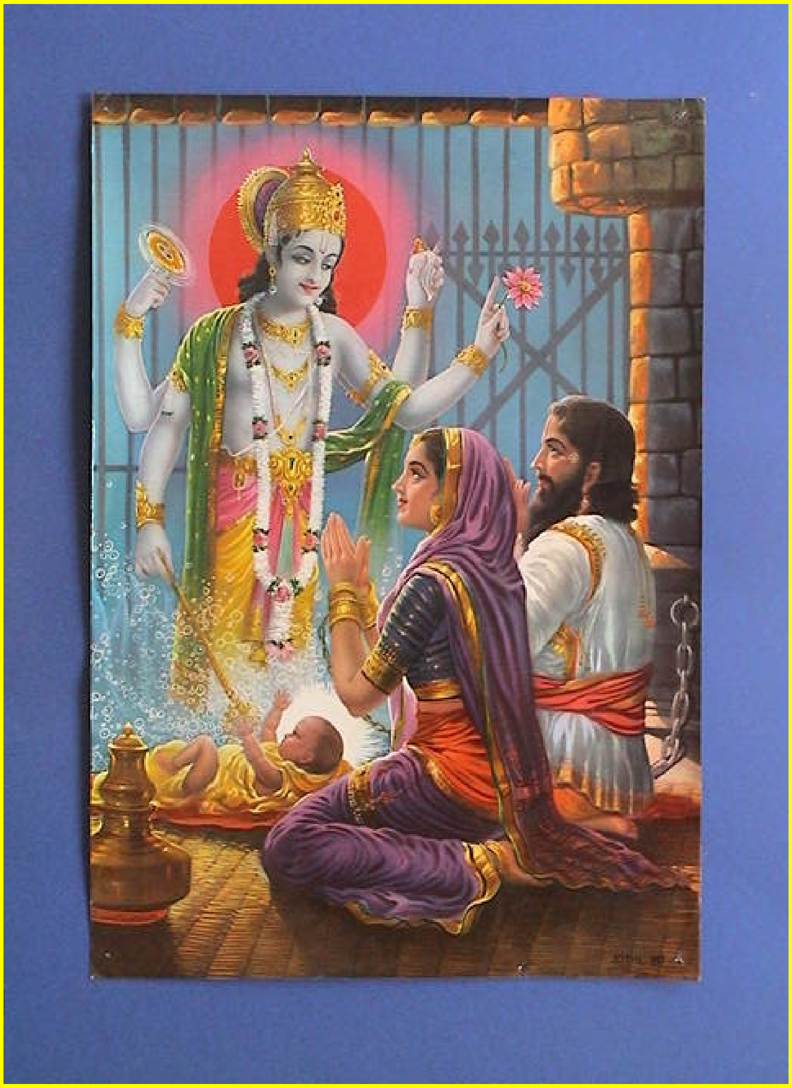

പി. രാഘവൻ, പല്ലാവൂർ
Submitted by Anil Kumar

ബഹുജനങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുകയും, ദുർജ്ജനങ്ങളെ സംഹരിക്കുകയും ചെയ്ത് ധർമ്മ സ്ഥാപനത്തിനായി ലോകനാഥനായ ഭഗവാൻ മഹാവിഷ്ണു പല അവതാരങ്ങളും എടുത്തിട്ടു്.അങ്ങനെ ഭഗവാൻ അവതാരമെടുത്ത ഒരു പുണ്യദിനമാണ് ശ്രീകൃഷ്ണ ജയന്തി അഥവാ അഷ്ടമിരോഹിണി.അഷ്ടമിയും രോഹിണിയും കൂടിച്ചേരുന്ന ദിവസമായതിനാലാണ് അഷ്ടമിരോഹിണി എന്നു പറയുന്നത്.ഭഗവാന്റെ അവതാരങ്ങളും ലീലകളും ക ാനന്ദിക്കുവാൻ ഭാഗ്യമില്ലാത്തവരുടെ മുക്തിക്കായി മുനിമുഖ്യന്മാർ വിരചിച്ചിട്ടുള്ള ഭഗവൽ ചരിതങ്ങളാണ് ഇന്ന് അജ്ഞാനാന്ധകാരത്തിൽ കുഴങ്ങുന്ന നമുക്ക് കെടാവിളക്കുകളായിട്ടുള്ളത് എന്ന് നിസ്തർക്കം പറയാം.

മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ മറ്റവതാരങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ശ്രീകൃഷ്ണാവതാരത്തിനു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തുവരുന്നതിന്റെ കാരണം വിഷ്ണുവിന്റെ പൂർണ്ണാവതാരമായതു കൊാണ്.ഇത് ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ലീലകൾ കൊ് സ്പഷ്ടമാക്കുന്നമു്.പ്രകൃതമനുസരിച്ച് ശ്രീകൃഷ്ണാവതാരം ഇവിടെ ചേർക്കുന്നു..

ദേവാസുര യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ച അസുരന്മാർ കരുത്തോടെ അവനിയിൽ വീും ജനിച്ചു.

പശുകുലഹരണം പതിവ്രതാനാം
ദ്രിശതര ദൂഷണമഗ്രഹാരനാശം
ഇതി ബഹുവിധ ദുഷ്കർമ്മ മിപ്പോ –
ഇതിശര പാപിജനങ്ങളാരദന്തേ (മണിപ്രവാളം)

പരവശവായി തീർന്ന ഭൂമീദേവി
ഗോരൂപം പൂു ദേവതാപസ ഗണത്തൊടും
സാരസാസന ലോകം പ്രാപിച്ചു കരഞ്ഞേറ്റം
വേദനയെല്ലാം വിധാതാവിനോടറിയിച്ചാൽ (രാമായണം)

ബ്രഹ്മാവ്, ഭൂമീദേവി, ശ്രീനീലക്കണ്ഠൻ, ദേവകൾ, ഋഷികൾ മുതലായവരോടുകൂടി പാലാഴിയിൽ ചെന്ന് പുരുഷോത്തമനെ സ്തുതിച്ചു.കൃപാവാരിധിയായ ഭഗവാൻ ബ്രഹ്മാദികളുടെ സ്തുതികളാലും മറ്റും പ്രീതനായി ഞാൻ ദേവകീതനയനായി ജനിച്ച് മഥുരാപുരിയിലുള്ള യശോദയുടേയും നന്ദഗോപന്റേയും മകനായി ഗോപവാടത്തിൽ വളർന്ന് അവനിയുടെ ഭാരം തീർത്തുകൊള്ളാം എന്ന് അരുളി ചെയ്ത് മറഞ്ഞു.ഭഗവാന്റെ അരുളപ്പാട് ബ്രഹ്മാവ് മറ്റുള്ളവരെ അറിയിച്ചശേഷം ഓരോരുത്തരും സമാധാനത്തോടെ മടങ്ങി.

മഥുരയിലെ രാജാവായ ഉഗ്രസേന പുത്രൻ കംസൻ തന്റെ സഹോദരിയായ ദേവകിയെ വസുദേവയാദവനു വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുത്തു.അദ്ദേഹം വസുദേവനു കൊടുത്ത സ്ത്രീധനത്തിനു അവസാനമില്ലായിരുന്നു.അപ്പോൾ അന്നും സ്ത്രീധനം ഉായിരുന്നു എന്ന് വ്യക്തമായല്ലോ.സോദരിയിൽ വാത്സല്യാതിരേകനായ കംസൻ വിവാഹാനന്തരം ദമ്പതിമാരെ സ്യന്ദനത്തിൽ കയറ്റി താൻ തന്നെ സാരഥ്യം വഹിച്ചുപോകുമ്പോൾ.

ഇവളുടെ സുതനഷ്ടമൻ ഭവാനെ
ഝടുതി വധിക്കുമെന്നറിഞ്ഞുകൊൾക കംസ

എന്ന് അശരീരി കേട്ട് കോപാന്ധനായി ഖഡ്ഗം കൈയ്യിൽ ധരിച്ച് ദേവകിയുടെ കേശപാശം ചുറ്റിപ്പിടിച്ച് ശിരച്ഛേദത്തിനു ഒരുമ്പെട്ടു.വസുദേവൻ പരിഭ്രമത്തോടെ കംസന്റെ കരവും, ഖഡ്ഗവും കടന്നു പിടിച്ചു.സാന്ത്വനവാക്കുകൾ പലതും പറഞ്ഞു നോക്കി.എന്നിട്ടും കശ്മലനായ കംസന്റെ കോപത്തിനു ശമനം വരാത്തതിനാൽ

നിന്നുടെ സോദരി പെറ്റിടും പുത്രന്മാരെ
പിന്നെയെന്നിരിയാതെ ഞാനുടൻ കൂടെകൂടെ
തന്നീടുന്നു ഭവാൻ തന്നുടെ കൈയ്യിൽത്തന്നെ
പിന്നേടമുള്ളിൽ ചേരുംവണ്ണമായ്ക്കൊൾകേവേൂ (ഭാഗവതം)

എന്ന് സത്യം ചെയ്തപ്പോൾ മന്ത്രത്താൽ കോപമൊട്ട് കുറഞ്ഞ സർപ്പത്തെപ്പോലെ കംസന്റെ ക്രൗര്യം തെല്ലൊന്നടങ്ങി.ഒടുവിൽ അവരെ വിട്ടയക്കുകയും ചെയ്തു. ദേവകി താമസിയാതെ ഗർഭം ധരിച്ചു.ഒരു പുത്രനെ പ്രസവിച്ചു.സത്യസന്ധനായ വസുദേവൻ വേവുന്ന ഉള്ളത്തോടുകൂടി പുത്രനെ കംസനു കാഴ്ചവെച്ചപ്പോൾ "ഇവനെക്കൊ് എനിക്ക് ഒരു പേടിയുമില്ല."

അഷ്ടമൻ തന്നെ പുനരെപ്പോഴേ മടിയാതെ
വിധ്യതമെനിക്കിങ്ങു തന്നാലും ഭവാനേറ്റം (ഭാവതം)

എന്നു പറഞ്ഞ് തിരികെ അയച്ചെങ്കിലും പിന്നീട് നാരദ വചനം കേട്ട് ആ ബാലനെ മാത്രമല്ല ദേവകിപെറ്റ ആറു പുത്രന്മാരെയും ആ നിഷ്ഠൂരനായ കംസൻ കൊന്നു കളഞ്ഞു.ഏഴാമത്തെ ഗർഭം ധരിച്ചു. ഗർഭസ്ഥനായ ശിശു ആദിശേഷന്റെ കലയായിരുന്നതിനാൽ മഹാവിഷ്ണു മായയെ വിളിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

പ്രഥിത വനിത ശോഭാധീരനാം ശൗരിതന്റെ
പ്രഥമ മഹിഷിയാകും രോഹിണീദേവി തന്റെ
ജഠരക്തഹര ദേശേ ശേഷതേജോവിശേഷം
ഖടയ കുടില കർമ്മ പ്രക്രിയാസു പ്രവീണേ (മണിപ്രവാളം)

ഭഗവാന്റെ നിർദ്ദേശം വിഷ്ണുമായ അനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിച്ചു.പിന്നീട് രോഹിണി ഒരു പുത്രനെ പ്രസവിച്ചു.അദ്ദേഹമാണ് ബലഭദ്രൻ.

ദേവകിക്കലസി ഗർഭമെന്നരുവി
ശേഷമമ്പൊടു മഹീതലേ
കേവലം വിലസീ നീളവേ, സപദി
ദേവദേവനഖിലേശനവ്യയന-
മേയശീലനജനച്ച്യുതൻ
ദേവകീം പുരുഷ സേവിതൻ സപദി-
ദേവകീ പും രമാവിശൽ (മണിപ്രവാളം)

ദേവകി എട്ടാമതും ഗർഭം ധരിച്ചു.കുറച്ചുമാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഭയാക്രാന്തനായ കംസൻ ദേവകീ വസുദേവന്മാരെ കാരാഗൃഹത്തിലാക്കി ബന്ധിച്ചു.

ലോകങ്ങളെല്ലാം തന്നുള്ളിലെ ചേർത്തൊരു
വിഷ്ണുവെത്തന്നുദരത്തിലാക്കി
മേവി നിന്നീടുന്ന ദേവകീ ദേവിതൻ
മേന്മയെപ്പർക്കിലിന്നാർക്കു ചൊല്ലാം

ദേവകിക്ക് അസാധാരണമായ കാന്തി ഉായത് ക് കംസൻ ഭയപ്പെട്ടു.മനം ഒന്നു കലങ്ങി.അയാൾക്ക്

വിദ്വേഷ ഭക്തി നടക്കുമ്പോഴും നില്ക്കുമ്പോഴും
ഉൾക്കമ്പിലോരേടത്തു പോയ് കിടന്നിടുമ്പോഴും
ഭഗിക്കുമ്പോഴും യഥാരുചികുളിക്കുമ്പോഴും
ഉറങ്ങുമ്പോഴുമെന്നുവോ
സർവ്വ കാലവും മനക്കമ്പിൽ നിന്നിളകാതെ
സർവ്വലോകേശൻ തങ്കലുറച്ച ഭയ സ്മൃതി.
(ഭാഗവതം)

അങ്ങിനെയായിരുന്ന കംസന്റെ അവസ്ഥ

ദേവകിയുടെ ഗർഭം വളർന്നു വരും തോറും ദേവാദികളുടെ സങ്കടവും അകന്നു തുടങ്ങി.ദിക്കുകളെല്ലാം അതീവ ദീപ്ത്യാ പ്രകാശിച്ചു ഭൂമിദേവിയും സന്തോഷത്താൽ തെളിഞ്ഞു.പുഷ്കരാലയങ്ങളിൽ പുഷ്കരങ്ങൾ നിറഞ്ഞു വിരിഞ്ഞു.തരുതതികൾ തളിർത്തു പൂത്തു കാച്ചു.പക്ഷി മൃഗാദികൾ വൈരം വെടിഞ്ഞ് ഒന്നിച്ചു കളിച്ചു നടന്നു.വ ുകളും ചിത്രശലഭങ്ങളും ആനന്ദത്തോടെ പാറിപ്പറന്നു.ശീതള സുഗന്ധഗുണം ചേർന്ന കാറ്റ് എല്ലായിടവും വീശി.സാധു ജനങ്ങളുടെ മാനസം സന്തോഷപൂർണ്ണമായി.ദുഷ്ടന്മാരുടെ മനസ്സ് പേടികൊ് നിറഞ്ഞു.ദേവാദികൾ സന്തോഷത്തോടെ ദുന്ദുഭി മുഴക്കിത്തുടങ്ങി.പൂമഴചൊരിഞ്ഞു.മാമുനിമാർ നമസ്കൃതിയും സ്തുതികളുമാരംഭിച്ചു.ദേവകീവസുദേവന്മാരുടെ സർവ്വ ബന്ധനങ്ങളും നീങ്ങി.

കാളമേഘമിടതിങ്ങിവിങ്ങി ബത
ഭംഗിയേറു മിടിമിന്നലും
മേളമോടു ജലധാര മാരികളു
മൈത്രയും ബഹു മനോഹരം
അർദ്ധരാത്രിസമയം സമാഗതമു-
ദിച്ചു ചന്ദ്രനു മഹോതദാ
സിദ്ധചരണ സുരാവലീസ്തുതിക-
ളുദ്ധതം ദിവി മഹോത്സവം (മണിപ്രവാളം)

ഇപ്രകാരം മൂന്നു ലോകങ്ങളും പരമാനന്ദാബ്ധിയിൽ മുഴുകി.

ചിങ്ങമാസത്തിലസിതാഷ്ടമി വിരിഞ്ചതാ-
രങ്ങൾ തങ്ങളിൽ ചേർന്നുനിന്നെഴും നിശാകാലേ
പന്നഗശായി പരമ്പുരുഷൻ വസുദേവർ-
തന്നുടെതനയനായി അവതാരം ചെയ്‌വാൻ തയ്യാറായി
വിഷ്ണു ചിഹ്നങ്ങളെല്ലാമൊത്തഖിലേശന്താനും
കൃഷ്ണനായേവമവതീർണ്ണനായതു കാലം (ഭാഗവതം)

കലാപരിപൂർണ്ണനായ സുധാംശുവിന്റെ ഉദയത്തിൽ ഭുവനമെന്നപോലെ പക്ഷിധ്വജന്റെ ലക്ഷ്ണ പ്രഭയാൽ സൂതികാലയം തുലോം ശോഭിച്ചു.ദേവകിയും വസുദേവരും ഭഗവാനെ ഭക്തിപൂർവ്വം സ്തുതിച്ചു.ഭഗവാൻ അവരുടെ പൂർവ്വജന്മ വൃത്താന്തങ്ങൾ അവരെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു.മേലാൽ ചെയ്യേത് ഉപദേശിച്ച് സാധാരണ ബാലനായി കിടന്നു.

ഭഗവതാജ്ഞാനുസരണം വസുദേവൻ ശിശുവായിക്കിടക്കുന്ന ഭഗവാനെ എടുത്ത് പുറപ്പെട്ടു.കംസൻ ബന്ധിച്ചിരുന്നകവാടങ്ങൾ താനേ തുറക്കപ്പെട്ടു.വസുദേവൻ പുറത്തു കടന്ന് വേഗം നടന്നു തുടങ്ങി.ധാരമുറിയാതെ പെയ്യുന്ന മഴ അവർക്കേൽക്കാതിരിക്കാൻ സർപ്പ രാജാവായ അനന്തൻ ഫണസഹസ്രങ്ങൾ മീതെ പ രത്തിപ്പിടിച്ചു.വസുദേവരുടെ പിന്നിൽ കൂടി ഫണമണികളിൽ നിന്നുള്ള പ്രകാശം കൊ് തെളിഞ്ഞു കാണുന്ന മാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടി കുട്ടിയേയും എടുത്തു കൊ് നടന്നു.മഴകാരണം നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞ് ഒഴുകുന്ന കാളിന്ദീ നദികടക്കാൻ തരമാകാതെ അമ്പരന്നു നിന്നു.അപ്പോൾ ഒരു ജീവി എവിടെ നിന്നോ ഓടിവന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ

മുന്നിൽ കൂടി നദി കടന്നു.നദിയിലെ വെള്ളം വളരെ താണ നിലയിലായി.വസുദേവരും അതു ക് പിന്നാലെ നടന്നു.

ഓളങ്ങൾ തള്ളി പുളിനം പിളർക്കും
കാളിന്ദി തന്നിൽ കവിയുന്ന വെള്ളം
ചീളെന്നു ശൗരിക്കു തദാ കണങ്കാ–
ലോളം കവിഞ്ഞീലഹരി പ്രഭാവാൽ (മണിപ്രവാളം)

വസുദേവർ ഗോകുലത്തിൽ ചെന്ന് നന്ദഗോപന്റെ ഗൃഹത്തിൽ കടന്നു നോക്കിയപ്പോൾ എല്ലാവരും സുഖനിദ്രയെ പ്രാപിച്ചതായിട്ടാണു കത്.വിഷ്ണുമായയെ യശോദ പ്രസവിച്ചു കിടക്കുന്ന മുറിക്കകത്ത് കടന്ന് സർവ്വവേദപൊരുളായ കുഞ്ഞിനെ യശോദയുടെ അരികെ കിടത്തി വിഷ്ണുമായയെയും കൊ് തിരികെ പോന്ന് കാരാഗൃഹത്തിൽ കടന്ന് കുമാരിയെ ദേവകിയുടെ അരികെ കിടത്തി.വാതിലുകൾ ആദ്യത്തെ പോലെ അടഞ്ഞു വസുദേവരുടെ കൈകളിലെ ചങ്ങലയും അങ്ങിനെതന്നെയായി.

ചിന്മയി മഹാമായാദേവിയും വളർന്നെഴും
വൻമേഘം മുഴങ്ങിടും വണ്ണമാഘോഷിച്ചേറ്റം
ക്രന്ദനം ചെയ്താളുറങ്ങുന്ന വരുണരുമാ–
റന്നേരമതുകേട്ട കംസഭൃത്യരെല്ലാം (ഭാഗവതം)

സസംഭ്രമം എഴുന്നേറ്റ് ഓടിച്ചെന്ന് കംസനെ അറിയിച്ചു.നാനാവിധവികാരത്തോടുകൂടി കംസൻ വേഗത്തിൽ ഓടിയെത്തി വാതിൽ തുറന്ന് ദേവകി കിടക്കുന്ന മുറിക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു.അമ്പരന്ന് പരിഭ്രമിച്ചോടിവന്ന കംസനെ ക് ദേവകി ഭയാതുരയായി ശിശുവിനെ മാറത്തടക്കിപ്പിടിച്ച് കരഞ്ഞു തുടങ്ങി.ഈ പെൺ പൈതലിനെയെങ്കിലും കൊല്ലാതിരിക്കണമെന്ന് എത്രകേണപെക്ഷിച്ചിട്ടും ശിലയോട് തുല്യമായ കംസ ചിത്തം കടുകിടയിളകിയില്ല.ദേവകി കുട്ടിയെ കൊടുക്കാതെ അലമുറയിടുന്നതു ക് നിഷ്ഠൂരനായ കംസൻ ലോകം വിറയ്ക്കുമാറ് ഉറക്കെ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചും അലറിയും കൊ് കുട്ടിയെ ദേവകിയുടെ പിടിയിൽ നിന്നും ..

പറിച്ചു ചരണങ്ങളെടുത്തു തലതൂക്കി –
പ്പുറത്തു പുറപ്പെട്ടു കറുത്ത ഭാവത്തൊടും
തെരിക്കെന്നൊടിക്കൊു ചെന്നവനകതാരിൽ
സ്മരിച്ചീടാതെ തന്നെ ഭരിപ്പാനായ് ക്കൊാശു
ശിരസ്സിൽ മീതെ പൊങ്ങിച്ചെടുത്തു മുമ്പിൽ ക
പരുത്ത വടശ്ശിലപ്പുറത്തു തല്ലീടുവാൻ
ചുഴറ്റുന്നേരത്തങ്ങു പിടിച്ച കരങ്ങളെ
വഴുക്കിപ്പരിചോടുവിയത്തെ പ്രാപിച്ചൊരു
ചെറുപൈതലെ പരിഭ്രമിച്ചു നോക്കുന്നേരം (ഭാഗവതം)

മായാദേവി നാലെട്ടു തൃക്കൈകളിലുജ്ജ്വലിക്കുന്ന ശൂലം തുടങ്ങിയ ആയുധങ്ങളോടുകൂടി പ്രകാശിച്ചു കൊ് മന്ദസ്മിതമായി പറഞ്ഞു.

അടിപ്പതിനെങ്കിലുമെന്റെ പാദം
പിടിച്ചു നീയെന്നതു നിർവ്വിവാദം
ഹനിക്കയില്ലെന്നതു കൊു ഞാനും
ജനിച്ചുതാനും തവ ദണ്ഡധാരൻ (മണിപ്രവാളം)

എന്നു പറഞ്ഞ് മറയുകയും ചെയ്തു.

ഭയാതുരനായ കംസൻ പശ്ചാത്താപത്തോടെയും ദുഖത്തോടും ദേവകീ വസുദേവരെ തടവിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിച്ച്അവരെ സമാധാനിപ്പിച്ച് പറഞ്ഞയച്ചു.തന്റെ ദണ്ഡധാരൻ ആരാണെന്ന് കു പിടിച്ച് കൊലുവാൻ പൂതന, ശകടാസുരൻ എന്നിവരെ അയച്ചു.കംസന്റെ അനുചരന്മാർ തിരിഞ്ഞു മറിഞ്ഞ് ഗോകുലത്തിലെത്തി.നന്ദനന്ദനനായി വളരുന്ന മുകുന്ദൻ ആ അസുരന്മാരെയൊക്കെ കൊല്ലുകയും ചെയ്തു.ആ വർത്തമാനം കേട്ട് കംസന്റെ ഹൃത്തടം തകർന്നു.രോഹിണീ പുത്രനായ ബലരാമനോടും, ഗോപന്മാരോടും കൂടി ഗോപവാടത്തിൽ ലീലയാടുന്ന ബാലകൻ തന്റെ മരുമകനാണെന്നറിയുവാൻ ഇടയായപ്പോൾ ശ്രീകൃഷ്ണനെ മഥുരാപുരിയിലേക്ക് വരുത്തി കൊല്ലിക്കണമെന്ന് വിചാരിച്ചു.ഒരു ചാപയാഗം ആരംഭിച്ചു.അതു കാണാൻ മരുമക്കളായ ബലരാമനെയും ശ്രീകൃഷ്ണനേയും കൂട്ടിക്കൊുവരുവാൻ അക്രൂരനെ കസൻ തന്റെ തേരും കൊടുത്തയച്ചു.

മായാ മനുഷ്യനായ ഭഗവാൻ കുട്ടിയാണെങ്കിലും അക്രൂരന്റെ ആഗമനോദ്ദേശം മനസ്സിലാക്കി.തന്റെ അവതാര ഉദ്ദേശത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായ കംസവധം കഴിക്കുവാൻ കാലമായെന്നു കരുതി അദ്ദേഹം ബലരാമനോടും സഖാക്കളോടും ചേർന്ന് മഥുരയിലെത്തി.കംസന്റെ യാഗശാല തകർത്ത് വാരണ വീരനായ കുവലയ പ

ീഡത്തെയും ചാണൂരാദി മല്ലന്മാരെയും കാലയവനികക്ക് അയച്ച് കംസനെ വധിച്ച് മോക്ഷവും ദാനം ചെയ്തു.ഉഗ്രസേനനെ മഥുരയിലെ രാജാവാക്കി വാഴിച്ച ശേഷം കംസന്റെ കൂട്ടാളികളായവരെ എല്ലാവരേയും നശിപ്പിച്ചശേഷം ഭൂമിയുടെ ഭാരം മുഴുവൻ നശിപ്പിക്കാൻ അവസരം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊ് പശ്ചിമാംബുധിയിൽ ദ്വാരകാപുരി നിർമ്മിച്ച് വാഴുന്ന കാലത്ത് പ്രധാന ഭാര്യമാരായ എട്ടുപേരെ വിവാഹം കഴിച്ചു.പിന്നീട് നരകാസുരനെ കൊന്ന് തടവിലുായിരുന്ന 16000 മഹിളാ മണികളെയും വിവാഹം ചെയ്തു. ഭക്തന്മാരായ പ ണ്ഡവന്മാരെ രക്ഷിക്കുവാനും ദുഷ്ടന്മാരായ കൗരവരെനശിപ്പിക്കുവാനുമായ ഭാരതയുദ്ധം നടത്തി ഭൂമിയുടെ ഭാരം ഒട്ടു മുക്കാലും അവസാനിപ്പിച്ചു.അക്കാലത്ത് ഗർവ്വിഷ്ടന്മാരായി ചമഞ്ഞ യാദവന്മാരെ മഹർഷിമാരുടെ ശാപം കൊ് ഉന്മൂലനം ചെയ്ത് ലോകത്തിൽ ധർമ്മം സ്ഥാപിക്കുവാൻ സ്വധാമത്തിലണഞ്ഞു.പശുകുമാരന്മാരുടെ തോഴനായി, വൃന്ദാവനത്തിൽ പശുക്കളെ മേച്ച് കളിച്ചു നടന്നവരും കാളിന്ദിയുടെ തീരത്തു വച്ച് 16008 ഗോപ സുന്ദരിമാരെ ഏക സമയത്തിൽ പരമാനന്ദമനുഭവിപ്പിച്ചവനും, അസുരവംശജരായ രാജാക്കന്മാരെ ഒടുക്കി രാജ്യഭരണം നടത്തിയവനും, പാർത്ഥന്റെ തേർ നടത്തിയവനും, ഉദ്ധവർക്ക് ആത്മോപദേശം നൽകിയവനും, നാനാ പ്രകാരത്തിൽ ഭക്തന്മാരെ കുതൂഹലചിത്തരാക്കിത്തീർത്ത ശ്രീകൃഷ്ണപരമാത്മാവിന്റെ അവതാര നാളിൽ ദേവാദികൾ വ്രതമെടുത്ത് ലോകരക്ഷയ്ക്കും ആത്മരക്ഷയ്ക്കുമായി ഭഗവാനെ ഭജിച്ചതു പോലെ മർത്ത്യന്മാരായ നമ്മളും ചെയ്യേതാണെന്ന് പറയേതില്ലല്ലോ.അസുരന്മാരുടെ ആക്രമണം സഹിക്കാതെ വലഞ്ഞിരുന്ന ദേവന്മാർ വ്രതമെടുത്തിരിക്കവേ അഷ്ടമി രോഹിണിയ്ക്ക് ഭഗവാൻ ഏതുവിധം അവരുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷനായോ അതുപോലെതന്നെ ഈ വ്രതം അകൈതവമായ ഭക്തിയോടെ ആചരിക്കുന്ന ഏവർക്കും ഭഗവദ് രൂപം കാണുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്.

അഷ്ടമി രോഹിണി നോറ്റവരുാ
തൃത്താവു നട്ടു നനച്ചവരുാ
ഉണ്ണിക്കണ്ണനെ കേരുാ

എന്നും മറ്റും നമ്മുടെ ഇടയിൽ ബാലന്മാർ പാടാറുള്ളതിന്റെ ആന്തരാർത്ഥം ധരിച്ചിട്ടുള്ളവർ അധികം പേരും ഉ ാവില്ല.ഭഗവാന്റെ അവതാര ദിനത്തിൽ തീർത്ഥസ്നാനം, ഉപവാസം, ദാനം, ഭഗവത് പൂജ മുതലായവ എല്ലാവരും ആചരിക്കേതാകുന്നു.അഷ്ടമിരോഹിണി വൃതം നമുക്ക് ഏറ്റവും പ്രധാനമാണല്ലോ.അന്നേദിവസം ഉപവസിച്ച് അർദ്ധരാത്രി ചന്ദ്രനുദിക്കുന്നതുവരെ ഭഗവാന്റെ അവതാരം പ്രതീക്ഷിച്ച് കൊിരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.പകലും രാവും ഭാഗവതപാരായണം ചെയ്യാത്ത ഒരു ഹിന്ദു കുടുംബം ഉാവില്ല.വിഷ്ണു ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ കൂത്ത്, പാഠകം, പ ുരാണ പാരായണം മുതലായവ നടക്കാറു്.ശ്രീകൃഷ്ണ കീർത്തനം ചൊല്ലൽ, ഭജന ഇവയും നടക്കുന്നു.അർദ്ധരാത്രിയിൽ പൂജ കഴിഞ്ഞ് ചന്ദ്രൻ ഉദിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ചിലർ ഭഗവത് പ്രസാദം കഴിച്ച് പാരണ ചെയ്യുന്നു.ചിലർ അന്നു മുഴുവൻ നിദ്രയുപേക്ഷിച്ച് രാവിലെ പാരണ കഴിക്കുന്നു.എന്നാൽ ഇക്കാലങ്ങളിൽ അതൊക്കെ വളരെ ദുർല്ലഭമാണ്.ശ്രീകൃഷ്ണ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പൂജ നടത്തി ഭക്തന്മാർക്ക് പ്രസാദം നൽകുന്നു.

"അഷ്ടമി രോഹിണി പ്രപഞ്ച വ്യാപിയായ ഒരു ചൈതന്യത്തിന്റെ വിശ്വ വശ്യമായ ഒരു ആശയ സംഹിതയുടെ സംസ്ക്കാര ധന്യമായിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിന്റെ ഒരു ഓർമ്മയാണ്.നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിലും രക്തത്തിലും കാലാകാലമായി ഒഴുകുന്ന ശ്രേഷ്ടമായ ഒരു ദർശന ഫലത്തിന്റെ ദീപ്തിയാണ്.അതിന്റെ നിത്യ നൂതനമായ ദിവ്യ ശക്തി നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളെ ഒന്നിപ്പിക്കട്ടെ!ആ പ്രപഞ്ച ജപധ്വനി ജീവിത സംഹാരഭൂമിയിൽ പ്രശാന്തിയുടെ മംഗളനാദമുണർത്തട്ടെ !

(അവലംബം :- വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കൃഷ്ണാഷ്ടമി -ശ്ലോകം: - ഭാഗവതം, മണിപ്രവാളം)

അഷ്ടമിരോഹിണി ഇന്ത്യയിൽ രു സമയങ്ങളിലായി കാണുന്നു.വടക്കെ ഇന്ത്യയിൽ ഒരു സമയം, തെക്കെ ഇന്ത്യയിൽ ഒരു സമയം.മഹാനായ അവതാര പുരുഷന്റെ ജനനത്തിനും അഭിപ്രായവ്യത്യാസം.അതു കൊ് ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഈ അവതാരം ആഘോഷിക്കാൻ ഒരു ഐകരൂപ്യം ഉാവണം.അത് ഇതേവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല.ഇനിയെങ്കിലും ജ്യോത്സ്യന്മാർ ഒത്തൊരുമിച്ച് അതിനു ശ്രമിക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും.ഭഗവാന്റെ ബഹുമുഖമായ ഈ അവതാരം എല്ലാവരും ഉൾക്കൊ് പ്രവർത്തിച്ച് ഭഗവാന്റെ അനുഗ്രഹാശിസ്സിനു പാത്രീഭൂതരാകട്ടെ എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

****

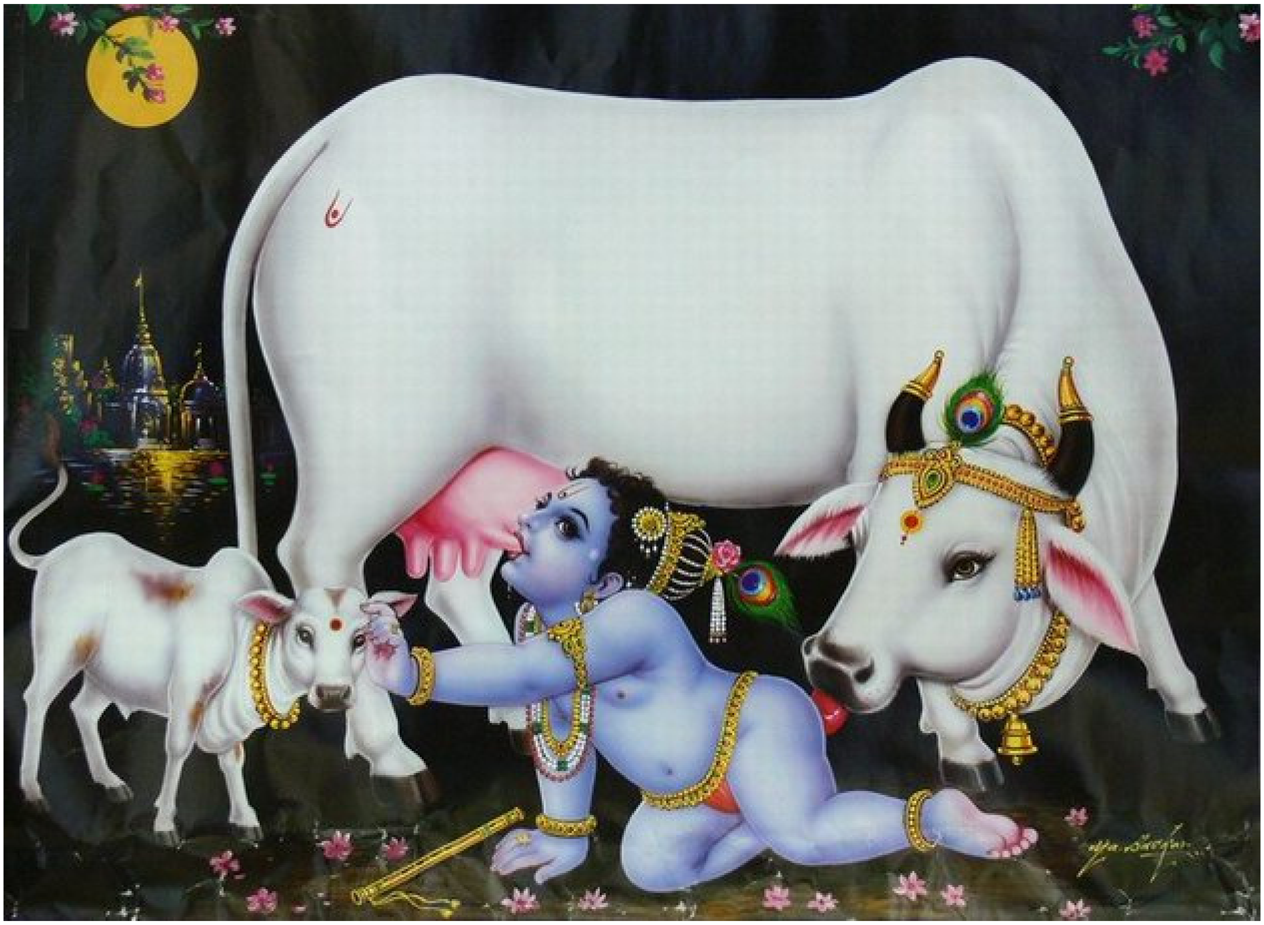

SRIKRISHNA JAYANTHI/JANMASHTAMI-VRATA.

Acharya P.V. Kane

Collected and Submitted by - **Raju, Mumbai**

I reproduce below, an article on “KRISHNA JANMASHTAMI”, by none other than late Dr Pandurang Vaman Kane- (1880-1972-- born in Ratnagiri Dist. of Maharashtra), a great Sanskrit/Marathi Scholar, Indologist and Historian, published by Bhavan’s Journal i.e. about two and a half decades ago, which is self-explanatory and may useful to our beloved members-NAVANEETHAM readers. Members may be aware that Acharya Kane is the author of ‘History of Indian Dharma-Sastra (Philosophy)’ (ഭാരതിയ ധർമ്മശാസ്ത്രാച്ചാ - ഇതിഹാസ്) and many others. - **Raju, Mumbai**

JANMASHTAMI – THE DAY OF KRISHNA’S BIRTH.
(Acharya P.V. Kane)

In Sravana on the 8th of the dark half is celebrated the Krishnajanmastami or Janmastami vrata and festival, which is probably the most important vrata and utsava celebrated throughout the whole of India.

In some Purana passages it is declared that Janmastami is celebrated on the 8th of the dark half of Bhadrapada. The explanation is that in those passages the months are Parnimanta and the dark half is in these months the first paksa. The Padma, Matsya and Agni puranas contain numerous verses on the greatness (mahatmya) of Krishnananmastami.

In the Bhavisyaottara, Krishna himself is represented as narrating to Yudhishtira the incidents of Janmastami vrata; ‘I was born of Vasudeva and Devaki on the 8th of Bhadrapada dark half midnight when the Sun was in Lion (Leo), when the Moonwas in the sign of the Bull (Taurus) and there was Rohini naksatra’. When on the 8th of the dark half of Sravana there is Rohini-naksatra, the tithi is called Jayanti; if a man observes a fast on that tithi, that destroys his sinscommitted in childhood, youth, old ageand many

previous lives. The result is that if there be no Rohini-nakshatra on Sravana dark half 8th, it is simply Janmastami but when Rohini is joined to dark 8th of Sravana, it is Jayanti.

The important question is whether the Janmastami –vrata and Jayanti-vrata are really only one vrata or whether they are two separate vratas.

The Kalanirnaya, after a long discussion in which Mimamsa principles are relied upon, arrives at the conclusion that the two are separate vratas on the ground that the two names are different (viz. Janmastami-vrata and Jayanti-vrata), their occasions (nimitta) are different (the first depends only on dark Astami, while the other exists only if there is Rohini on 8th of dark half of Sravana) and their characteristics are different in that in Jamastami-vrata sastra requires a fast and also gifts and the like. Besides, Janmastami-vrata is obligatory (nitya) since the texts only speak of the incurring of sin if it be not performed while Jayanti-vrata is both nitya and kamya in that the sastras connect it with special rewards in addition to the incurring of sin by its non-observance. Further, the two are separately mentioned in the same verses.

Hemadri, Madanaratna, the Nirnayasindhu and several works hold the view that the two are different. But the N.S. notes that in its day people observedonly Janmashtami-vrata and not Jayanti-vrata. On the other hand the Jayanthinirnaya states that people generally celebrates Jayanti only (and not Janmashtami). This variance is probably due to the factthat the two works (N.S. and J.N.) belong to the north and south of India. The Samayamayukha and Purusarthachintamani very severely criticize the views of Madhava set out above from the Kalanirnaya, one of the principal arguments in these last being that the Mimamsa rules relied upon by Madhava apply to rites, but Jayanti is the name of a tithi i.e. the 8th of dark half when conjoined to Rohini.

The Jayanthinirnaya of Harita Venkatanatha holds that the two are different and that both are nitya as well as kamya. It further points out that in Janmashtami vrata tithi is that the principal matter while in Jayanti it is the nakshatra (Rohini) that is principal.

It is clear from almost all puranas and other works on Janmashtami that the principal time for the celebration of the birth of Krishna is the midnight of the 8th of Sravana dark half (Bhadrapada dark, if the month is Purnimanta). This tithi is of two kinds viz. (1) without rohini nakshtra (2) with rohini nakshtra. In each of these two, the Kalanirnaya of Madhava, the Nirnayasindhu, the Dharmasindhu and other digests set out several possible alternative combinations. The Nirnayamr^ta mentions as many as 18 kinds, eight of the suddha tithi, 8 of the 'viddha'tithi and two more, one being the one where Rohini nakshtra is there at midnight and the other being Navami joined to Rohini and having either Wednesday or Monday.

A discussion of these would be somewhat complicated and hardly otherwise than of academical interest to modern readers. Therefore, all these alternatives are not set out here. Instead, the brief conclusions put forth by the Tithitattva are given by way of sample. These are: If Jayanti (Ashtami with Rohini) exists only a single day, the fast must be observed on that very day; if it spreads over two days, then the fast is on the latter of the two. If there is no Jayanti, then the fast is to be observed on Ashtami joined with Rohini, if two days have Ashtami joined to Rohini, then fast is in the latter of the two; if there is no Rohini nakshatra then fast is to be observed on the Ashtami that exists at mid-night or if ashtami exists on two days at midnight or if it be not existent at midnight then on the latter day.

If Jayanti fast occurs on Wednesday or Monday there are far greater results and such a fast is superior to other vratas and the man who observes a fast on Jayanti conjoined to Wednesday or Monday would not be born again.

The main items in Janmashtami vrata are fast, worship of Krishna, jagara (keeping awaking at night, listening to and repeating hymns of praise and stories of Krishna's exploits), paarana.

Date, Bhavan's Journal - Sept. 1985 (1-15). (Courtesy-Bhavans.)

NORTH PARAVUR SARASWATHI TEMPLE (DHAKSHINA MOOKAMBIKA)

Jain Sakthidharan, Aero Freight Company Ltd. P.O. Box 8681 Doha, Qatar

Saraswathy temple, also known as the Mookambika Temple is situated in North Paravur a small town at Ernakulam District in Kerala. It is one of the rare temples dedicated to Goddess Saraswathy (the Goddess for arts and learning) in Kerala.

According to legends, a local Thampuran (ruler) in Paravur was a great devotee of Goddess Mookambika. He used to visit the Kollur temple in Mangalore every year to pay homage to the goddess. But when he became too old, his health worsened and he could no longer undertake the long journey to Kollur. The goddess appeared to the sad devotee in a dream and ordered him to build her idol near his palace so that he can have daily darshan of the goddess. Thampuran followed her instructions and built a temple at Paravur and installed the Goddess.

The 'srikovil' stands in the middle of a sacred lotus pool. At the corner of the Nalambalam (the inner wall) a Ganapati is enshrined and surrounding the nalambalam, there are idols of Subramanian, Mahavishnu, Yakshi, Hanuman and Veerabhadran.

Veerabhadran. Besides this, a Ganapathi Temple is situated near the large sacred pool. Traditionally the main poojas here are performed by the Namboothiris of the Puliyannur Mana in Thrippunithura. The main Vazhipadu or offerings in the temple are 'Navum Narayavum' - offered for children to speak clearly and to succeed in their exams, 'Thattam nivedyam', 'Srividya manthra Pushpanjali', 'Kalabham' etc

The famous Navaratri festival is celebrated here with great fervor. The ten-day annual festival in kanni (October) starts from the Uttrattati asterism. Music festival and 'Vidyarambham' ceremony are the main features of this festival. Thousands of people participate in the Navarathri music festival. On Durgashtami, books are arranged before the image of Goddess Saraswathy and on Vijayadasami morning, 'Ezhuthinirithu' or 'Vidyarambham' ceremony takes place at a special mandapam which begins from 4 am and lasts till 11a.m. Thousands of little children are initiated into the world of letters by making them write the word 'Harisree' on rice, their tongues or sand with a golden ring The temple is now under the administration of the Travancore Devaswom Board.

North Paravur (also Parur, Paravur taluk, Paravoor) is a town and a municipality in Ernakulam district in the Indian state of Kerala. It is an old and growing municipality. Paravur is the capital of Paravur Taluk in Ernakulam district. The Paravur town is 16km away from Nedumbassery International Airport. Cherai beach is only 6km from Paravur town. The coastal highway NH-17 Ernakulam - Manglore- Mumbai passes through this town.

Other Major Temples in North Paravur Taluk

North Paravur is a real Temple Town!

The reason for so many temples in the region is attributed to the influence of Travancore State and Cochin State rulers who ruled North Paravur for many years. Also many "outsiders" like Tamil Brahmins and Goud Saraswath Brahmins came to this town and constructed temples for themselves and for their workers who spoke same or similar language.

North Paravur (also Parur, Paravur taluk, Paravoor) is a town and a municipality in Ernakulam district in the Indian state of Kerala. It is an old and growing municipality. Paravur is the capital of Paravur Taluk in Ernakulam district. The Paravur town is 16km away from Nedumbassery International Airport. Cherai beach is only 6km from Paravur town. The coastal highway NH-17 Ernakulam - Manglore- Mumbai passes through this town.

–

- Sree Venketachalapathi Temple Potten Street, KMK Junction
- Sree Venugopalaswami temple Chendamangalam
- Peruvaram Mahadeva Temple
- Kannankulangara Sreekrishna Temple
- Veluthattamma Temple
- Kalikulangara Temple : Famous for Thendu Nivedyam and Ponkala
- Thonniakavu Bhadrakali Temple
- Aarankavu Ayyappa Temple , Chendamangalam
- Ayyappa Temple ,Kottakkakam,Near Transport Bus Stand
- Amman Kovil Temple , Near Paravur Town Boys High School
- Srikrishna Temple , Nandikulangara
- Subramanya Swami Temple , Mannam
- Markandeya Temple , Maakkanayi

----------------------o----------------------

Navaneetham Member of the Month

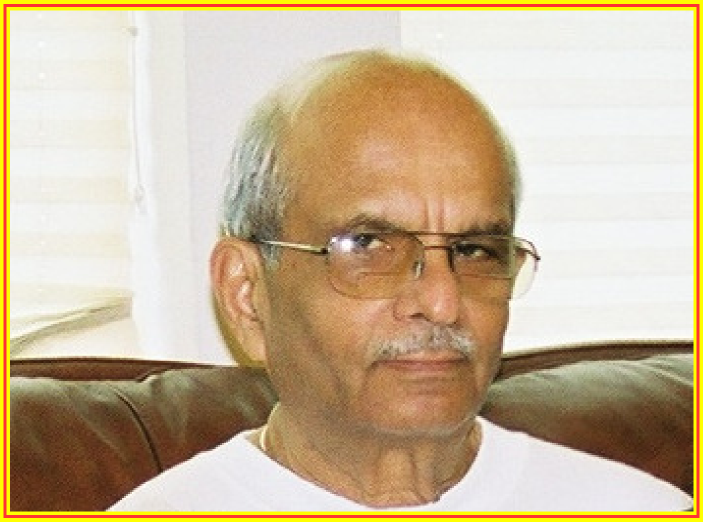

Shri. Chandrasekharan Menon

Om Namo Narayanaya

When asked to send a "bio" for our sacred Navaneetham, I thought for a moment, "Do I deserve that honor?" I am trying to do my best and kindly forgive me for any errors.

First I am Bowing down to my (late) parents, my Guru(s) - past and present- for their blessings.
I am neither a Poojyan nor a pooja-arhan but only a poojyam or zero. My life started witha zero as a baby, but had parents on my "side" to give a "value" to the "zero". My mother "offered" me to Lord Guruvayoorappan as "nadathaLLal" vazhipadu and ever since HE is guiding me.As a student "teachers" were on my "side", and even now I am fortunate to have a "teacher" to raise my value!!!

I have no "big" qualifications (only moderate School final) but with blessings from my parents I landed in Bombay in 1956 (I was 19 then) and my uncle (**Krishnan)** was there to guide me and give proper advices. Later I was drawn to my "friends" circle all bearing names of "Krishnans". For entering "gruhasthamam" in 1968 I was assisted and advised by my cousin, -I considered him as my elder brother-, (late) Janardhanan!!!

I got some value by my wife on my side who stayed with me and taken care of me and I took care of her. We are blessed with three children for additional value in our life.Here I must say that Pathi and Pathni should be supportive to each other to raise the value in each other.

My friend (Late) Mukundan gave me a break with a change in job to BOAC that became later British Airways that gave "extra" money to support our families. When the conditions with British Airways were testing, HE offered me a change through another friend Kesavan and Unni brought my letter of appointment for Muscat job. There I lived 12 years (1977-1989) like Pandavas had Aaranya vasam, but in my case it was "Manal aaranyam" - desert life. Though we did not have a "family" life since wife and children were in Bombay who joined me only during school vacation those years were the best.

Every good time must end,and I was asked to "quit" that job. Fortunately there were two options by then provided by HIM and HE guided me to continue my journey to the west and landed in USA - the land of opportunity- in 1989. With my experience in Airlines, I thought I will get a good job. But that did not take place. Months passed and a situation came that I did not want but **'needed"** a job. HE was there again to provide a "Ramp Agent's" -an aircraft loader- job through American Eagle.

The first winter after 12 years of "HOT" days in Muscat was really tough and could feel the "chill" in my bones. HE did wonders again. I was offered a job inside the terminal "freeing" me from the severe cold and

thus did not suffer in the ramp. Now I could "use" my experience and progressed but that was slow, but steady.

In 1992 we could celebrate the marriage of our eldest daughter in Vinayaka Temple at Flushing NY. Our son had completed his Engineering and was looking for higher education MS in Computer Science. HE was there to help me by offering a job at Dallas (HQ for American Airlines) where I could later switch to American Airlines. Our son completed his MS; youngest daughter completed her under graduation in Pittsburgh with her scholarship without spending money from my purse. She continued her studies and is now a MD in Neurology; her marriage was celebrated in Meenakshi temple at Houston in 2000 and lives with her husband Radha Krishnan and two cute little girls Saroja Krishnan and Radhika Krishnan in Michigan.

Shri. Chandra Menon with Smt. Menon and grand children.

We were hoping for our Son's wedding also in this country, but HE had all set up and his marriage was arranged in Guruvayoor in 2001. He and his family live in Plano TX with two grandsons. During this period I could stay with my mother for almost 2 months, the longest duration since I left in 1956 that happened to be the very last with her.

Thus in my life there were many Krishnans throughout and HE came to guide me safely thus far. HE gave me everything without asking, may be I was lucky, having good and loving parents, or I did my duty "dharma" as a Son, or my prayers paved the way for my present conditions. I must thank my mother for this. I asked her when I was young, What should I pray in the temples?,She gave me this "manthra' "Nalla buddhi tharaNe, nallathu cheyyuvaan thonnikkaNe, ellavarEyum kaathu rakshikkaNE" that was my manthra until 1994 when I was drawn to a bhajana group that turned to become KHS (Kerala Hindu Society) in Dallas from there I could learn some sthothras.

I was lucky to be inducted in this wonderful group of Guruvayoor in 2001/2002 where I fell as a very small particle of sand in the sea shore. In the Guruvayur group, I was blessed to find my Gurus first our KVG and now our Sarojaji teaching Sanskrit. "Hantha bhaagyam jananam" to quote Melpathur Narayana Bhattathiri.

I learned many things in this life's journey so far and I am still learning. I do not know any Vedas, but understand the principles of Vedas. May be my understanding is limited since Vedas and "knowledge" itself have no limit at all. I am happy with what I am and what I have.

In order to be born as a "human" one has to go through many "lives" earlier, and thus I am fortunate to be in "human" form finally. This might be the end of my journey by becoming a poojyam or zero and joining the "parathma", or if I have committed any sin in "this life" I may have to do it all over again and again. That is not in my "hands" or within my control. I leave it to HIM. HE will decide that and I will accept HIS decision without any question.

I am sincerely praying Lord Guruvayoorappan to bless my soul and all members of our group.

Om Namo Narayanaya

Pizhayaakilum pizhakedakilum thiruvullam kaniyuka Bhagavaane – Chandrasekaran

Navaneetham (freshly churned butter) is a humble attempt by Guruvayur Devotees Forum to create a monthly news letter for our group. Please send your comments, suggestions and any materials that you wish to publish to editor@guruvayoor.com

Our apologies for those articles & poems we could not publish this time due to space limitations. We will have them published in the forthcoming issues.

Please email us at navaneetham@guruvayoor.com with your name and brief introduction to have your name appear in this section, also please email us your comments, suggestions, articles for Navaneetham June issue to editor@guruvayoor.com

Sources, credits and copyright acknoledgements

Manoramaonline.com thehindu.com *Krishna pictures/Artwork courtesy of* *The Bhaktivedanta Book Trust International, Inc.* *http://images.google.com* *http://www.krishna.com* *http://sss.vn.ua* *http://summit.gaia.com* ***www.sriramanamaharshi.org/bhagavatasaptaham.html*** *http://images.exoticindiaart.com* *padmanabhapuram.blogspot.com* *http://www.bsgindia.com* *http://aathreya.net/* *http://picasaweb.google.com/Ramamaniakella*	*http://www.cmmiami.org* *http://www.vrindavanart.com* *http://www.vanamaliashram.org/* *http://www.indiapost.gov.in* *Madhu Ramanujam -* *http://picasaweb.google.com/madhuraamanujam* *http://www.flickr.com* *www.dollsofindia.com* *narayaneeyam.org*

Submitted at the lotus feet of Shree Guruvayoorappan.

Om Namo Bhagavathe Vasudevaya! കൃഷ്ണാ ഗുരുവായൂരപ്പാ ! Om Namo Narayanaya:

May God Bless you all.